

เอ็กซ์ไฟล์เดือนมีนาคม ๒๕๕๑

เรื่องเล่าของอากาศยาน

สรุปประกอบเรื่องเล่านี้ครับ

ซ้าย ห้อง และเตียงนอนใน อากาศยาน B737-73Q

BBJ และขวา ห้องสุขา และอาบน้ำในอากาศยาน B737-8GG BBJ 2400 ในคำบรรยายภาพบอกว่า ห้องน้ำอยู่ตอนท้าย หรือหางของอากาศยาน หุหุหาคงตั้งห้องน้ำที่หุหุหุราบนดิน หากแต่มีข้อเสียที่ประตูท้ายอากาศยานทั้งสองด้านเปิดตรงเข้าสู่ห้องน้ำพอดิบพอดี

อากาศยาน Boeing

777-3D7 HS-TKE นามพระราชทาน "สุคีรินทร์" (สุคีรินทร์-Sukhirin เป็นชื่ออำเภอในจังหวัดนครราชสีมา) ที่ทำอากาศยานภูเก็ต (HKT-VTSP) และ A340-313ที่ทำอากาศยาน Philipsburg St. Maarten - Princess Juliana (SXM-TNMC) ประเทศ Netherland ตามลำดับท่านจะเห็นได้ว่า ทำอากาศยานทั้งสองแห่งคล้ายกัน คือปลายทางวิ่งติดกับชายหาด ทิวทัศน์ และน้ำทะเลสวยมากพอ ๆ กัน แตกต่างกันที่ Philipsburg St. Maarten - Princess Juliana มีผู้คนมากหน้าหลายตาเล่นน้ำ หรือนั่งนอนอาบแดด น่าตื่นตาตื่นใจยามอากาศยานร่อนผ่านศีรษะ สู่ทางวิ่ง ดูเหมือนทุกอย่างห่างแค่อ้อม

แจ้งเรื่องเอกสาร และตำรา

นิสิต นักศึกษา และวิศวกรทุกท่านที่ได้รับแจก ซีดี รวมกฎหมาย และการออกแบบคอนกรีตเสริมเหล็กประจำปี ๒๕๕๑ ไปแล้ว ขอแจ้งให้ท่านทราบว่า มีรายการแก้ไขเพิ่มเติม ได้แก่ การแก้ไขที่ผิดในตำราการออกแบบคอนกรีตเสริมเหล็กวิธีหน่วยแรงใช้งาน (ตัวอย่างบทที่ ๘ เรื่องเสา) ตารางคำนวณออกแบบแผ่นพื้น คาน และฐานรากแม่ (ข้อผิดพลาดที่แก้ไขคือ ตรงการตรวจสอบ เช่น ตรวจสอบความลึก หรือความหนาต่ำสุด ซึ่งใช้คำสั่ง Lookup ส่วนการคำนวณต่าง ๆ ถูกต้องตามเดิม ไม่มีแก้ไข) และสุดท้าย เป็นกฎกระทรวงมหาดไทยสองฉบับ ซึ่งมีผลบังคับใช้แล้ว คือ กฎกระทรวงกำหนดชนิดหรือประเภทของอาคาร หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการตรวจสอบ งานออกแบบและคำนวณส่วนต่าง ๆ ของโครงสร้างอาคาร พ.ศ. ๒๕๕๐ กฎกระทรวงทั้งสองฉบับ สร้างความ โกลาหล และงุนงงสงสัยในหมู่วิศวกร มาก อีกทั้ง กฎกระทรวงฉบับหลังยกเลิกกฎกระทรวง

ฉบับที่ ๔๘ พ.ศ. ๒๕๔๐ และให้ใช้ฉบับใหม่นี้แทน ไว้หากว่างจะอธิบาย หรือเล่ารายละเอียดให้ฟัง และพร้อมกัน
นี้ ผมก็ได้ปรับปรุงแก้ไขคำบรรยายว่าด้วยกฎหมายอาคารและมาตรฐาน ทั้งในรูปแบบ MSWord (ส่วนที่เพิ่มเติมแก้ไข
ได้ขีดเส้นใต้ไว้) และ MSPowerPoint (ส่วนที่เพิ่มเติมแก้ไขได้แสดงเป็นหมายเหตุไว้ในหน้าแรก) ทั้งนี้ ท่าน
สามารถเข้า Download เอกสารตามรายการข้างล่างนี้ได้ที่ <http://www.sdhabhon.com/BuildingDesign.html>
และ <http://www.sdhabhon.com/RCDesign.html>

แก้ที่ผิด - ตำราเล่ม ๑ วิธีหน่วยแรงใช้งาน

กฎหมายอาคาร (MSWord-pdf) แก้ไข ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๑

กฎหมายอาคาร (PowerPoint-pdf) แก้ไข ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๑

กฎกระทรวงกำหนดชนิดหรือประเภทของอาคาร หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการตรวจสอบ งานออกแบบ
และคำนวณส่วนต่าง ๆ ของโครงสร้างอาคาร พ.ศ. ๒๕๕๐ ใหม่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๑

กฎกระทรวงกำหนดการรับน้ำหนัก ความต้านทาน ความคงทนของอาคารและพื้นดินที่รองรับอาคารในการต้าน
ทานแรงสั่นสะเทือนของแผ่นดินไหวพ.ศ. ๒๕๕๐ ใหม่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๑

ตัวอย่างตารางคำนวณออกแบบคาน ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๑

ตัวอย่างตารางคำนวณออกแบบแผ่นพื้นทางเดียว หรือแผ่นพื้นยื่น (MS Excel) ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๑

ตัวอย่างตารางคำนวณออกแบบฐานรากแผ่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๑

จุดพลิกผันสถาปนิกไทยเมื่อ ๑๐ ปีที่แล้ว

03/29/08 11:51 AM รายงานตัวประจำอาทิตย์ครับ วันนี้เมื่อ ๑๐ ปีที่แล้ว เป็นเวลาที่เมืองไทยสับสนเป็น
สุด ๆ สำนักงานสถาปนิกปิดตัวกันระนาวสถาปนิกตกงานกันเป็นว่าเล่น เด็กใหม่ที่จบมาเคว้งกว้างกันเหลือหลาย
วันนี้เมื่อ ๑๐ ปีผ่านไป หลายคนอาจจะลืมไปแล้วแต่คนแก่อย่างผมก็พยายามไปจุดค้นข่าวคราวในวงการของผม
มาอ่านในที่สุดก็เจอบทความหนึ่งที่เก็บเอาไว้ครับ มาจากการสัมภาษณ์เพื่อหาทางออกทางวิชาชีพ เป็นบทความที่
น่าสนใจ มีหลายประโยคที่น่าสนใจมาก ๆ อย่างเช่น "เมื่อเกิดวิกฤตครั้งสำคัญของอสังหาริมทรัพย์ สถาปนิกส่วน
ใหญ่ ซึ่งอิงอยู่กับธุรกิจนี้ถึงร้อยละ ๘๐ ก็เลยต้องเจ็บตัวไปด้วย บริษัทใหญ่หน่อยได้ทยอยปิดตัวอย่างต่อเนื่อง ใน
ขณะเดียวกันยุคเศรษฐกิจฟองสบู่ก็ได้ทำให้เกิดความผิดพลาดในวงการศึกษ เพราะแผนการผลิตนักศึกษาของ
คณะสถาปัตยกรรมนับวันจะเพิ่มขึ้น สถาปนิกรุ่นใหม่จะปรับตัวเพื่อความอยู่รอดอย่างไร? "สถาปนิก" ยังเป็น
อาชีพที่นักศึกษาระดับเกรดเอ ฝากความหวังได้อีกหรือไม่ หนทางออก และอนาคตของอาชีพนี้ ทางสมาคม
สถาปนิกได้มีการศึกษาไว้อย่างน่าสนใจทีเดียว"

"สมาคมสถาปนิกสยามฯ ได้ระบุตัวเลขของบริษัทสถาปนิกในปัจจุบันไว้ว่า เมื่อปี ๒๕๓๐ นั้น มีบริษัท
ที่มาจดทะเบียนกับสมาคมฯ ประมาณ ๒๐๐ บริษัท เมื่อช่วงปี ๒๕๓๕-๒๕๓๖ มีบริษัทสถาปนิกที่เข้ามาจด
ทะเบียนเพิ่มเป็น ๓๐๐ บริษัท แต่พอมาปี ๒๕๓๘ เหลือเพียง ๒๒๐ บริษัท คาดว่าประมาณมาถกลางปี ๒๕๔๐ มี
เหลือไม่น่าจะถึง ๒๐๐ บริษัท" "ตัวเลขจากสมาคมสถาปนิกสยามยืนยันว่า ปัจจุบันมีนิสิตนักศึกษาที่จบทางด้าน
สถาปัตยกรรมประมาณ ๖๐๐ คนต่อปี คาดว่าเมื่อทุกสถาบันผลิตได้พร้อมกันหมดใน ๒-๓ ปีข้างหน้า จะมีผู้จบ
การศึกษาใหม่ภายในประเทศ ๙๐๐-๙๐๐ คน บวกกับที่จบจากต่างประเทศอีก ๑๐๐-๒๐๐ คนต่อปี ก็เท่ากับจะมี
ผู้จบทางด้านนี้ประมาณ ๑,๐๐๐คนต่อปี"

"สำหรับผู้ที่เชื่อว่าวิกฤตครั้งนี้ผ่านมาและกำลังจะผ่านไป มีคำกล่าวที่น่าฟังอยู่ว่า กลุ่มที่กำลังมีปัญหา
มาก คือพวกที่จมปลักในอดีต และคิดว่าอดีตจะกลับคืนมา ซึ่งความจริงโอกาสที่อดีตจะกลับคืนมามีน้อย กรอบ

ของความคิดของหลายคนยังเชื่อว่าสิ่งเก่าๆ จะกลับคืนมา” ๑๑ ยุทธวิธีเพื่อความอยู่รอด ของสถาปนิกไทยเมื่อ ๑๐ ปีที่แล้ว (ปี ๒๕๔๑)

ยุทธวิธีที่ ๑ การลดขนาดองค์กรให้เล็กลง หรือการซื้อหรือยกองค์กร โดยการลดพนักงานหลายบริษัทจากคนร้อยกว่าคน อาจลดเหลือเพียงครั้งหนึ่งเท่านั้น ซึ่งมาตรการนี้กล่าวได้ว่าปัจจุบันทุกบริษัทได้ทำไปแล้ว

ยุทธวิธีที่ ๒ พยายามมองงานใหม่เข้ามา จากการสอบถามและการสัมภาษณ์ของสมาคมสถาปนิกเองพบว่า สิ่งแรกที่จะแวบเข้ามาในหัวสมองของระดับผู้บริหารบริษัทก็คือ การมองงานในต่างประเทศในแถบเอเชียด้วยกัน

ยุทธวิธีที่ ๓ หางานจากแหล่งงานเดิม มองว่าเคยได้งานจากแหล่งไหนก็ต้องเพิ่มความเข้มข้นในการเอางานจากแหล่งนั้นเข้ามา เช่นเคยได้งานจากลูกค้าใดก็ต้องพยายามติดต่อให้ได้เข้ามาอีก

ยุทธวิธีที่ ๔ ต้องพยายามมองงานข้างเคียง ว่าพอจะให้ให้บริการอะไรเพิ่มได้บ้าง

ยุทธวิธีที่ ๕ การสร้างโอกาสใหม่ให้เกิดขึ้น เช่นการเข้าไปออกแบบผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ ให้กับอุตสาหกรรมพื้นบ้าน ซึ่งเมื่อก่อนอาจจะทำโดยไม่ต้องอาศัยหลักวิชามากนัก

ยุทธวิธีที่ ๖ มีการก้าวถอยหลังไปหนึ่ง ก้าว คุณานเมื่อก่อนไม่ยอมทำ เพราะเล็กน้อยเกินไปแต่ตอนนี้ต้องเอาไว้ก่อน เช่น งานทางด้านซ่อมแซมอาคาร ซึ่งคาดว่าผลมาจากการเร่งรีบก่อสร้างในช่วงที่เศรษฐกิจบูม ทำให้อาคารเหล่านั้นอาจจะไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอและอายุการใช้งานไม่เต็มที่ ซึ่งน่าจะมีจำนวนมากมาย

ยุทธวิธีที่ ๗ ต้องพยายามพลิกแพลงวัสดุเหลือใช้ในองค์กรมาทำประโยชน์

ยุทธวิธีที่ ๘ อาจจะขยายงานไปทางรับเหมาด้วย

ยุทธวิธีที่ ๙ ทำการรีเสิร์ชเพื่อการลงทุน

ยุทธวิธีที่ ๑๐ อยู่เฉยๆ สำหรับบริษัทขนาดกลางๆ ค่าใช้จ่ายไม่ได้สูงมากนักและรายได้อยู่ตัวแล้ว

ยุทธวิธีที่ ๑๑ สุดท้ายเมื่อไปไม่ไหวแล้วจริงๆ ก็ควรปิดบริษัทไปเลย

ทั้งหมดเป็นความสั้นๆ ในบทความดังกล่าว อ่านแล้วก็ได้แต่ยิ้มเสี้อกับเหตุการณ์นั้น แม้ตัวเองจะผ่านมาได้ แต่ก็ไม่ได้แปลว่าไม่มีบาดแผลคิดหัว หลายคนมีชีวิตที่เปลี่ยนไป เปลี่ยนไปตลอดกาลเลยทีเดียว คาดหวังเพียงว่าอย่าเกิดขึ้นอีกในยุทธการ CYBRID นี้เลย หลังจากเหตุการณ์ครั้งนั้น (๒๕๔๑) ได้เกิดปรากฏการณ์ “ชีวิตบนบันไดเลื่อน” เกิดขึ้น ซึ่งขออนุญาตคิดไว้ เต่าสู่กันฟัง (วิเคราะห์เพื่อบันเทิงปัญญา) ในอาทิตย์ต่อไปนะครับ
ขอเชิญ ทพธรานนท์ yodyiam@loxinfo.co.th

หมายเหตุ เรื่อง “จุดพลิกผันสถาปนิกไทยเมื่อ ๑๐ ปีที่แล้ว” เป็นหัวข้อที่พี่ยอดเยี่ยมบรรยายในคราวได้รับเชิญเป็นองปราชูในการประชุมโยธาแห่งชาติครั้งที่ ๔ ซึ่งผมมีหน้าที่ในการจัดประชุมด้วย ขณะนั้นจำได้ว่าพี่ยอดเยี่ยมเป็นนายกสมาคมสถาปนิกสยาม ครั้งนั้น พิธีกรผู้ดำเนินรายการคือ รศ.ดร.ไชยา อิมวิไล จำได้อีกแหละว่า พี่ยอดเยี่ยมเป็นผู้กรุณาช่วยประสานการติดต่อให้ วันนั้น พี่ยอดเยี่ยมได้กล่าวถึงวิกฤติ และทางรอดของสองวิชาชีพ คือแพทย์และทนายความซึ่งผมจดจำและเล่าให้นิสิต นักศึกษาฟังเสมอๆ ส่วนที่พี่ยอดเยี่ยมทิ้งท้ายไว้คือ แล้วสถาปนิก และวิศวกร จะหาทาง หรือรอดได้อย่างไรจากวิกฤติเศรษฐกิจที่ประเทศไทยกำลังเผชิญอยู่ขณะนั้น

ท่านผู้อ่านทั้งหลายที่เป็นวิศวกร กรุณาเปลี่ยนคำว่า “สถาปนิก” เป็น “วิศวกร” ส่วนจำนวนผู้จบการศึกษา จะนับเฉพาะสาขาวิศวกรรมโยธา ก็บวกลบคูณหารเอาเอง ทำเช่นนี้แล้วลองอ่านอีกรอบ ท่านจะตกใจว่า หลายๆ ยุทธวิธี วิศวกรได้ใช้เพื่อเอาตัวรอดจากวิกฤติเศรษฐกิจมาแล้ว และได้ผลดี แต่ยังมีอีกหลายยุทธวิธี ที่ยังหาทาง หรือเริ่มต้นไม่ได้ แปลว่า หากวิกฤติเศรษฐกิจมาเยือนเราอีกครั้ง สถาปนิกจะเอาตัวรอดได้ดีกว่าวิศวกรหรือไม่ ตอบตัวเองนะครับ ผมอาจเป็นอีกคนหนึ่งที่โชคดี คือไม่เคยเจ็บตัว ไม่ว่าจะจากวิกฤติเศรษฐกิจครั้งไหนๆ (๒๕๒๕-ลดค่าเงินบาท ๒๕๓๐- Plaza Accord หรือ ๒๕๔๐) แต่สงสารเพื่อนร่วมอาชีพหลาย ๆ คน ลูกศิษย์ และประเทศไทย

แม่น้ำสองสี ที่ชายขอบประเทศไทย

ช่วงระหว่าง ๑๗ ถึง ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๑ ผมต้องเดินทางแวะเวียนไปดูนักศึกษาที่ออกค่ายอาสาพัฒนาสร้างห้องสมุดให้โรงเรียนบ้านเวินบึก (คำแปลว่า เป็นที่อยู่ของปลาบึก ผมนึกตั้งนาน เห็นว่า คำว่าเวิน หรือเวียง หรือ Venue ภาษาพื้นถิ่นไทย กับภาษาฝรั่งซึ่งมีรากศัพท์จากละติน ออกเสียงคล้าย ๆ กันมากมายหลายคำ ไม่มีรู้มีความเป็นมา หรือเกี่ยวข้องกันอย่างไร) อำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี สถานที่ดังกล่าวถือเป็นชายขอบประเทศไทย เพราะที่ราบสูง ที่มีลักษณะเป็นแอ่ง (แอ่งโคราช) ยกตัวสูงชันเป็นสันเขาดามชายแดนบริเวณทิศตะวันตก และเป็นบริเวณสบแม่น้ำโขงและแม่น้ำมูลนั่นเอง สีสันกับสีครามของน้ำขึ้นอยู่กับว่าน้ำไหลผ่านโคลนหินหรือเป็นร่องลึก แสงแดดตกสู่กันบึงมีมิด หรือสีเขียวของพีชน้ำ หรือตะกอนดินที่ขุ่นเป็นโคลน

ซ้ายไปขวา บนลงล่าง ๑ ถึง ๓

การเดินทางวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๕๑ บนทางหลวง ๒๑๗ ผ่านอำเภอสว่างวีรวงศ์ พิบูลมังสาหาร สิรินคร เข้าสู่ อำเภอโขงเจียม ดินแดนที่โขงสีปูน และมูลสีครามบรรจบกัน ต้นไม้แห้งเฉา แม้จะได้ฝนปะปนในพายุฤดูร้อนบ้าง ๔ แวะซื้อไก่ย่างระหว่างทางเป็นอาหารเช้า ๕ ที่อำเภอพิบูลมังสาหาร ผมแวะที่วัดภูเขาแก้ว เพราะที่วัดแห่งนี้ เดิมที มีทับหลังอันหนึ่งซึ่งประมาณว่าเกือบจะเก่าแก่ที่สุดในประเทศไทย ตั้งทิ้งไว้กลางแจ้งหน้าพระอุโบสถ ตั้งใจจะไปดูอีกครั้ง แต่ไม่เห็นเสียแล้ว ไม่รู้ถูกยกย้ายไปที่ใด คงพบแต่ฐานโยนี มีรอยแตกบิ่นคงจะเพ็งแตกไม่นาน ซึ่งน่าจะเป็นโบราณวัตถุในยุคเดียวกัน (ศิลปะขอมยุคไพรกะเมง) หากไม่ย้ายไปที่รักษาลงเสียหายนี้อีก และ ๖ ศาลาเสาเดียวกลางน้ำ ถ้าถ่ายรูปไว้สอนหนังสือ ลองคิดดูว่า โครงสร้างจะเป็นอย่างไร

ซ้ายไปขวา บนลงล่าง เมื่อไป

ถึงโรงเรียน ๑ เด็ก ๆ ที่หน้าโรงเรียน ๒ ลูกของอาจารย์ผศ.ดร.ทวีศักดิ์ ว่างไพศาล (น้องภูมิ และน้องมิน) กำลัง

สาละวนช่วยกันปอกหอม กระเทียม และเตี๋ยก้านพริก โดยมีพี่โบตัน นักเรียนมากน้ำใจคอยช่วยเหลือ ๓ พิธีปฐมนิเทศและเปิดค่าย ๔ ชาวบ้านที่มาร่วมงาน ๕ และ ๖ แม่น้ำโขงยามแล้ง แห่งขอดลงจนเห็นดั่งสูง หากเป็นฤดูน้ำหลาก น้ำจะท่วมขึ้นถึงขอบตลิ่งด้านบน ๗ และ ๘ ชาวบ้านในหมู่บ้านนี้ สืบตระกูลจากชาวพื้นถิ่น เรียกชาวบรู มีภาษาของตนเอง เด็กนักเรียนหญิงทั้งสองคนสาธิตการพูดภาษาบรู ผมฟังแล้วคล้ายภาษาส่วย ขมุ หรือภาษาเขมร (ซึ่งภาษาไทยไปยืมมาใช้กว่าครึ่ง) พอเข้าใจบางคำ ทราบว่าโรงเรียนให้นักเรียนช่วยกันอนุรักษ์ภาษาบรู ซึ่งมีเฉพาะภาษาพูด โดยโครงการ สามภาษาวันละคำ (ไทย อังกฤษ และบรู) วันนี้อสอนคำว่า ดวงอาทิตย์ (Sun) ภาษาบรูว่า "มัตมะนาง" ๙ ห้องสมุดกำลังถูกสร้าง

ซ้ายไปขวา บนลงล่าง

พิธีปฐมนิเทศและเปิดค่ายผมพบเด็กนักเรียนคนหนึ่งเดินชน และเหยียบเท้าผม แล้วขมื่อไหว้ขอโทษ ภายหลังจากได้มานั่งกินข้าวอยู่ใกล้ ๆ ผม สังเกตเห็นกิริยาเรียบร้อยผิดจากเด็กทั่วๆ ไป มีถุงใส่ของเล่นประจำตัว ซึ่งเป็นถุงรวมภายในมีของเล่น ที่ ๆ นักศึกษาเรียกว่า "ถุงแห่งความฝัน" ของเขา ซึ่งประกอบด้วยกิ่งไม้ตัดยาวเสมอกันขนาดประมาณตะเกียบหลายสิบอัน กับลูกหินอีกสองสามลูก นักศึกษา สองสามคนบอกผมว่า ชื่อเด็กชายจำ (อภิรักษ์) ทำท่าทางเอียงอายเมื่อทราบว่า ผมจะถ่ายรูปแต่สุดท้ายก็ยิ้มเป็น ๓ กับพี่สาวคนสนิท เข้าใจว่าเป็นนักศึกษาคณะรัฐศาสตร์ เห็นแบงก์กับข้าวกินกันสองคน ๔ และ ๕ สาธิตการเล่นของเล่นไร้ค่า โดยการโยนหิน แล้วเก็บไม้ คล้าย ๆ หมากเก็บ เห็นแล้วสะท้อนใจว่า ของเล่นชนิดนี้ ยังคงมีให้เห็นในแผ่นดินไทย สำหรับเขา มันคงมีค่ามาก แต่เขาก็ไม่เสียดาย เต็มใจให้เมื่อผมลองเอ่ยปากขอ ๖ ในอ้อมแขนของพี่ชายคนสนิท (ปณท ทิพยรัตน์ นักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์) ปณทพาผม และเจ้าหนู ไปพบพ่อแม่ของเขา ซึ่งกำลังนำปลาขึ้นจากแม่น้ำ ผมฝากปณทบอกพ่อ กับแม่ของเจ้าหนูว่า ให้เลี้ยงดูให้ดี โหวงเฮ้งบ่งบอกว่าเจ้าหนูไม่ใช่เด็กธรรมดา เฉลียวฉลาด โตขึ้นอาจได้เป็นเจ้านายคน หากไม่มีเงินส่งเสียผมจะช่วยเป็นภาระออกค่าเล่าเรียนให้ ดีกว่ามาจมนมทรายไร้ค่าอยู่ที่ชายแดนขอบประเทศ ภายหลังจากคำบอกเล่าของนักศึกษาหัวหน้าค่าย และบิดาของเจ้าหนู ทราบว่า เจ้าหนูมีความรู้เรื่องงานก่อสร้างเป็นอย่างดี โดยเฉพาะงานปูน และงานปูกระเบื้อง ไปยื่นสอนพวกที่ ๆ ที่กำลังก่อสร้างห้องสมุดอยู่บ่อย ๆ เพราะเกิดที่กรุงเทพ บิดามารดาเป็นช่างก่อสร้างรอนแรมไปตามกันหลายแห่ง ได้เริ่มเรียนหนังสือที่กรุงเทพก่อนจะย้ายกลับมาลงหลักปักฐานยึดอาชีพประมง ส่วนเจ้าหนูเรียนที่โรงเรียนนี้ก็ดูจะไม่เก่งเหมือนเรียนที่กรุงเทพ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ เห็นจะเพราะข้อจำกัดหลายอย่าง แต่ผมว่าดีที่ชีวิตมีอิสระ ไร้พันธนาการ ไม่ต้องเป็นลูกจ้างแลกค่าแรงให้ใครกดขี่ข่มเหงไปวัน ๆ ลงน้ำก็ได้ปลามาแลกเงิน คุณภาพชีวิตดีขึ้นอย่างอื่นก็น่าจะดีขึ้น โดยลำดับ

๒๐ มีนาคม

๒๕๕๑ ผมกลับไปเยี่ยมโรงเรียนพร้อม Apple สามถัง (สามร้อยกว่าลูก) เพื่อให้ให้นักเรียนทั้งโรงเรียน ซึ่งมีราว ๘๐ ถึง ๙๐ คน สนามเด็กเล่น มีเครื่องเล่นสี่อย่าง คือชิงช้า กระดานหก ห่วง และราวคู้ นอกจากนั้นยังมีเครื่องเล่นอีกสองอย่าง ทำจากไม้ไผ่ เข้าใจว่า ลูกนักการคนขยัน ใช้เวลาว่างทำให้เด็ก ๆ เล่น วันนี้ว่างเปล่า เพราะปิดภาคเรียนแล้ว โรงเรียนไร้นักเรียนขอมเจียบเหงา

๒๑ มีนาคม

๒๕๕๑ ผมกลับไปเยี่ยมโรงเรียนอีกครั้ง ครับ ด้วยรถโฟล์ค คนเดียว ด้วยสายตาที่ไม่ใครจะเป็นใจนักใช้เวลาขับรถหนึ่งชั่วโมง (ระยะทางประมาณเกือบร้อยกิโลเมตร) เสียเวลาหาปั้มน้ำมันอยู่นาน สุดท้ายตัดสินใจเติมเบนซิน ๙๑ รู้สึกว่ารถไม่ค่อยวิ่ง วันนี้ผมเอาอุปกรณ์เรียนศิลปะ ซึ่งซื้อด้วยเงินส่วนตัวไปบริจาคโรงเรียน มีดินน้ำมัน สีเทียน และไม้บรรทัด อย่างละ ๑๐๐ หลานสาวผมฝากหนังสือเรียน ป.๕ และ ป.๖ ไปให้เด็กชายอภิรักษ์ รวมทั้งหุ่นยนต์ตัวโตจากศศ.ดร.นท แสงเทียน เหมือนโชคชะตา ผมพบเด็กชายอภิรักษ์ กับแม่ กำลังขึ้นรถกลับจากไปหาเศษฟืนและของป่าที่สะพานข้ามห้วยลึกก่อนเข้าหมู่บ้าน คั้นรีข้าวค้ายมีกิจกรรม Camp ไฟ ก่อนเริ่มงาน เด็กชายอภิรักษ์กับแม่มาพบผม พร้อมด้วยของฝาก เป็นปลาแห้ง (ปลาแห้งที่ว่าเป็นปลาเสื่อคอบ ปลาเสื่อคอบเป็นสัตว์น้ำหวงห้าม ตัวเป็น ๆ ซื่อขายกันเป็นเรือนพันเรือนหมื่น แต่สำหรับคนที่ขายแดนแม่น้ำโขงเห็นปลาเสื่อคอบคิดร่างแหทุกวัน ไม่มีราคา) มะตูมสุกสองลูก ดอกกล้วยไม้ ปลอกหมอนที่ถักด้วยไหมพรม และเครื่องรางของขลังที่พบตามธรรมชาติ คือแก่นไม้ที่เรียกว่า พญาจิวัด้า กับเหรียญโบราณอีกหนึ่งอัน ผมพยายามขอร้องให้เขาเอากลับไปไม่ใช่เพราะไม่อยากได้ หรือเห็น ไม่มีค่า แต่คิดว่าของเหล่านี้คงมีค่าสำหรับครอบครัวเขามาก จะให้ผมทำไม่ตั้งมากมาย อย่งไรก็ตาม เมื่อเห็นเด็กทำตาแดง ๆ คล้ายจะร้องไห้ อาจารย์ ดร.ทวีศักดิ์ และนักศึกษาสองสามคนจึงบอกให้ผมรับไว้ แต่คืนเหรียญให้เขาเอาไปเก็บบูชาบนหิ้งพระดังเดิม ผมไม่บอกว่าเป็นเหรียญอะไร แต่บอกว่าเป็นของแท้ หายาก ราคาหลายเงิน เด็กชายและแม่ขอลากลับบ้านก่อนงานจะเริ่ม เพราะบ้านอยู่ไกล แม้ นักศึกษาจะขยับขะขอให้เจ้าหนูงอยู่ร่วมงาน และอาศัยนอนกับพวกที่ ๆ แต่เจ้าหนูงยืนยันจะกลับบ้าน เพราะตั้งแต่เกิดมา เวลานอนทุกคืนไม่เคยห่างพ่อแม่ คืนนั้น มีชาวบ้าน และเด็ก ๆ ไปร่วมงานมากหน้าหลายตา งานเลิกตี แต่สักเที่ยงคืนผมง่วงนอน อาจารย์ ดร.ทวีศักดิ์ กำลังกางเต็นท์ให้ภรรยา และลูก ส่วนตัวอาจารย์เองแขวนเปลผ้าร่มที่มุมระเบียงอาคารเรียน อาจารย์ขอร้องให้ผมพักค้างสักคืน เพราะเสียงที่จะขับรถกลับ เนื่องจากหนทางเปลี่ยว ต้องขึ้นเขาลงเขา ผมไม่ได้เตรียมตัว โดยเฉพาะไม่มีเสื้อกันหนาว ผมกลัวหนาว และแพ้ยุงเป็นอย่างมาก แต่สุดท้ายอาจารย์ท่านแขวนเปลให้ที่ระเบียงอีกด้านหนึ่งของโรงเรียน ที่มีเตียง และเปลียน่าหวาดกลัววันัก ผมสวมเสื้อกั๊กและถุงเท้า แล้วมุดตัวลงนอนในเปล ลมหนาวพัดแทรกเข้ามาจากทางด้านล่าง ผ่านผ้าใบสัมผัสตัว ทำให้ผมต้องกลับตัวบ่อย ๆ เพราะป้องกันเป็นตะคริวจนกระทั่งรุ่งสาง จึงขับรถกลับไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า และทำงานที่มหาวิทยาลัย อย่งไรก็ตาม ด้วยเหตุดังกล่าว ผมล้มป่วยและต้องกินยาอีกสามวันจึงค่อยทุเลา

นส.พ ไฉ่ กัญญาชย

นส.พ. สุเมธ

เมธศาสตร์ หรือ ไฉ่ เป็นนิสิตรุ่นเดียวกับผม ไฉ่เรียนคณะสัตวแพทยศาสตร์ พักอยู่หอพักเดียวกับผม ไฉ่เป็นคนเพชรบุรี เป็นคนโง่งมจริงจังจริงจัง เสียงดังฟังชัด จนหนวกหู วันไหนไฉ่กลับมาหอ หรืออาบน้ำเป็นอันว่าทุกคนต้องรู้ เพราะได้ยินเสียง (หอพักนิสิตที่ผมอยู่มีห้องน้ำรวม ทุกคนแก้ผ้าอาบน้ำรวมกัน ห้องน้ำรวมยกพื้น มีฝากันสูงกว่าเอวหน่อย นิสิตที่ถือจักรยานผ่านไปมาจึงมองเห็นแน่นอนว่าคนกำลังอาบน้ำ แต่ด้วยความเคยชิน ขณะอาบน้ำนิสิตทั้งหลายมักคุยกัน) วันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๕๐ ผมได้รับโทรศัพท์จากไฉ่ความว่า ไปสัมมนาวิชาการที่อุบลราชธานี อยากพบผม เพราะทราบ และได้หมายเลขโทรศัพท์จากเพื่อนวนศาสตร์ว่า ผมอยู่ที่อุบลราชธานี ผมไปพบและกินอาหารมือเย็นกับน.ส.พ. ไฉ่ และลูกชายคนกลาง (น้องปาล์ม) ที่เข้มแข็งอดทน อารมณ์ดี และน่าจะเรียนเก่งเหมือนคุณพ่อ ไฉ่เล่าให้ลูกชายฟังถึงเรื่องที่จดจำแต่ก่อนเก่าถึงความเจ้าระเบียบของผม เช่น เก็บที่นอนเป็นระเบียบเรียบร้อยทันทีที่ตื่นนอน หรือโต๊ะทำงานสะอาดเสมอ จริงแล้วมันเป็นนิสัยติดตัว ไม่ใช่ความเจ้าระเบียบหรอกครับ ถูกฝึกจนเคยชินถึงทุกวันนี้ ไฉ่ยังขอร้องให้ผมช่วยแนะนำสาขาวิชาชีพให้กับลูกชายคนโตที่กำลังเรียนม.๕ ที่โรงเรียนมหิดลวิทยานุสรณ์ ผมตอบว่าแนะนำทำอะไร หากรเรียนในโรงเรียนดีเช่นนั้น เด็กต้องรู้อาตาคือแล้ว ถึงไม่รู้ก็มีทางไปได้ล้านแปด นอกจากนั้น ผมได้ตามไฉ่ไปเยี่ยมที่ชายของไฉ่ซึ่งเป็นทหารอากาศ เป็นนักบิน และเป็นเพื่อนสนิทของเพื่อนร่วมงานผม ซึ่งเสียชีวิตไปแล้ว ก่อนอำลาไฉ่ ผมนับได้ว่า พบกันครั้งสุดท้ายเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๒ ครับ ร่วมสามสิบปี รุ่งขึ้น ไฉ่พาลูกไปกราบอัฐิหลวงปู่ชา สุภัทโร ก่อนเดินทางรอนแรมไปเยี่ยมพระนิคม อดีตนิสิตวิศวกรรมศาสตร์ร่วมรุ่นที่บวชตลอดชีวิตที่จังหวัดยโสธร ภายหลังเรียนจบทำงานได้ราวสองปี ไฉ่เดินทางต่อไปยังหนองคาย เวียงจันทน์ ก่อนกลับมาขึ้นเครื่องบินที่อุดรธานีเดินทางกลับกรุงเทพ และนครปฐม โลกมันกลม วันหนึ่งเราเคยคิดว่าโลกหมุนไปข้างหน้า แต่แล้ววันวันเข้า เราอาจพบว่าโลกหมุนช้าลง หรือไม่ก็กำลังหมุนกลับ ทำให้เราพบอดีตที่ผ่านมาแล้ว

จดหมายจากลูกศิษย์

เดือนนี้ มีจดหมายจากลูกศิษย์ และคนรู้จักยังคงมากกว่าปกติ เช่นสามสี่เดือนที่แล้วมา ไม่รู้ว่าเพราะอะไรเช่นกัน คิดเหมือนเดิมว่า มีจดหมาย ดึกว่าไม่มี หลายคนเขียนมาเตือนความจำ เพราะจากกันไปหลายปี ต้องขอขอบคุณที่ยังกรุณาระลึกถึง

Date: Sun, 30 Mar 2008 14:30:49 +0700

ความกังวลที่มาถึง สวัสดิศรับอาจารย์ อาจารย์สบายดีไหมครับ ช่วงนี้ผมไม่ค่อยได้คุยกับอาจารย์มานาน ผมมีเรื่องอยากจะปรึกษากับอาจารย์เรื่องการเลือกภาชนะครับว่าจะทำยังไงดี ช่วงนี้อาจารย์อู๋ ม.อบ ไหมครับ ส่วนผมอยู่ ม.อบ นี้แหละครับทำหุ่นยนต์ ไปแข่ง TPA อยู่ แต่ก็มีเรื่องกังวลมากเกี่ยวกับการเลือกภาชนะครับ ถ้าอาจารย์ว่าง ยังไงก็ช่วยบอกผมด้วยนะครับ ผมจะไปขอคำปรึกษากับอาจารย์ และนี่ก็เบอร์ผม นะครับ ๐๘๑๔๓๑๐๓๘๗ ช่วงนี้อาจารย์ก็ดูแลสุขภาพตัวเองด้วยนะครับอากาศเปลี่ยน แปลงบ่อย ยังไงลูกศิษย์คนนี้ก็รอคำปรึกษาจากอาจารย์นะ ครับ จักเป็นพระคุณอย่างสูงด้วยความเคารพอย่างสูงนายอิสรพงศ์ บงศรีธา (แป๊ก) pak_crub@hotmail.com

สถาพรตอบ นึกว่าสอบเสร็จกลับไปอยู่บ้านเฉย ๆ ไม่มีอะไรทำหงุดหงิดฟุ้งซ่าน ผมไปทำงานที่คณะฯ ทุกวัน ไปหาได้ หากไม่พบส่วนใหญ่ก็แปลว่าประชุม ดันเดือนหน้าเป็นต้นไปก็จะมีราชการต้องเดินทางไปต่างจังหวัดหลายแห่ง แต่หากไม่ไปไหนก็ยังคงทำงานปกติ ต้องเตรียมตัวสอนเทอมหน้าด้วยครับ

Date: Thu, 27 Mar 2008 14:52:44 +0700

สวัสดิศึกรับอาจารย์ ผมณรงค์พล แซ่ลิ้ม ที่เคยปรึกษาอาจารย์เรื่องเรียนต่อป.โทสาขาโครงสร้างครับ ตอนนี้ผมได้ที่ธรรมศาสตร์แล้วและกำลังรอประกาศผลที่มจร. ในวันที่ ๔ นี้ครับ อยากจะขอคำแนะนำอาจารย์ว่าถ้าได้ทั้งสองที่อาจารย์จะแนะนำอย่างไรดีครับส่วนตัวผมคิดว่าจะเลือกมจร. เพราะใกล้บ้าน และค่าเทอมถูกกว่า ๕๐,๐๐๐ บาทครับ ถ้าไม่ได้ที่มจร. ก็คงตัดสินใจเรียนที่ธรรมศาสตร์เพราะจะต้องจ่ายค่าธรรมเนียมในวันที่ประกาศผลมจร. ซึ่งเป็นวันสุดท้ายพอดีครับ รบกวนอาจารย์แนะนำด้วยครับ สุดท้ายก็ขอให้อาจารย์สุขภาพกายและใจแข็งแรงตลอดไปนะครับ ขอขอบคุณครับ ninebanking@hotmail.com

สถาพรตอบ เรียนมจร. ก็ได้ แต่ผมว่าจะเรียนที่ไหนก็ตาม ต้องเลือกอาจารย์ แม้ไม่ได้ถามผม แต่ผมตอบเลยว่าจะแนะนำให้เลือกว่าเราจะเรียน หรือทำวิทยานิพนธ์กับอาจารย์ท่านใด หากไม่คิดล่วงหน้า อาจเรียนไม่จบ ไม่ได้หมายความว่าอาจารย์ไม่มีดี แปลว่าก็ต้องขึ้นอยู่กับตัวเราที่จะต้องสื่อสาร ทำงาน กับอาจารย์ที่ปรึกษาแต่ละท่านให้ได้ จึงจะเรียนจบ หรือจบตามเวลาอันควร คังนั้น จึงควรคิด หรือไตร่ตรองล่วงหน้า ส่วน มช แนะนำ. ไปแล้วสวัสดิศึกรับ

Date: Tue, 25 Mar 2008 13:52:39 +0700

อยากได้ X-file เก่าของอาจารย์ครับเพราะอ่าน X-file ของอาจารย์มีความรู้มากขึ้น ขอให้อาจารย์แต่ความสุขกายสบายใจสุขภาพแข็งแรงตลอดไป boysuwit_r@hotmail.com

สถาพรตอบ สามารถ Download ได้จาก <http://www.sdhabhon.com/X-File.html> ครับ สวัสดิศึกรับ

Date: Mon, 24 Mar 2008 20:25:09 +0700

สอบถามอาจารย์เรื่องหนังสือเกี่ยวกับการประยุกต์ใช้โครงข่ายประสาทเทียมเรียนอาจารย์สถาพร ที่เคารพ ผมขอแนะนำตัวครับ ผมชื่อ จักรกฤษณ์ จันจัด เรียนปริญญาตรีที่ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร รหัส ๔๐ ซึ่งไม่ทันเรียน RC design กลับอาจารย์ซึ่งเสียค่ายมาก ตอนนี้ผมจบปริญญาโทที่จุฬาลงกรณ์สาขา Geotechnical eng. และทำงานอยู่ SEAFCO ซึ่งบริษัททำงานเกี่ยวกับเสาเข็มเจาะและกำแพงกันดินชนิด D-wall ผมมีความสนใจส่วนตัวที่จะศึกษาเกี่ยวกับการประยุกต์ใช้โครงข่ายประสาทเทียมกับงานที่ทำอยู่ในรูปของงานวิจัย แต่เนื่องจากตอนนี้ผมไม่มีความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย ขอความกรุณาอาจารย์ช่วยแนะนำหนังสือว่าควรเริ่มต้นอ่านหนังสือเล่มไหนก่อนเพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อไป ขอแสดงความนับถือ จักรกฤษณ์ จันจัด chakkrit_civil22@hotmail.com

สถาพรตอบ ไม่เห็นจะน่าเสียดายตรงไหน เรื่องที่ถาม ให้ดูเอกสารที่แนบ และค้นคว้าต่อตามเอกสารอ้างอิง ANNs สำหรับงาน Geo-technical ที่กล่าวถึง น่าจะล้ำสมัยไปกว่า ๒๐ ปีแล้ว เรื่องที่เล่ามีคนทำหมดแล้วครับ

Thu, 20 Mar 2008 15:26:53 +0000

อาจารย์สวัสดิศึกรับ ผมจักรพงษ์ศันะครับ ผมรบกวนขอที่อยู่อาจารย์ได้ไหมครับเวลาส่งรูปไปให้อาจารย์จะได้สะดวกครับไม่ขอทราบรบกวนอาจารย์สติกรณครับ แล้วไม่ทราบว่าคุณได้รับ CD หรือยังครับถ้ายังไม่ได้ยังไม่รบกวนอาจารย์แจ้งด้วยนะครับผมจะได้ส่งให้ใหม่ ช่วงนี้อากาศร้อนอาจารย์ดูแลสุขภาพด้วยนะครับขอบคุณครับรบกวนอีกนิดครับตัดเกรดก็ขี้ครับขอบคุณครับ... onizuka_302@hotmail.com

สถาพรตอบ ที่อยู่ คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี อำเภอวารินชำราบ อุบลราชธานี ๓๔๑๕๐ ครับ โลกของอาจารย์สติกรณเป็นสิริมพู่ กำลังจะแต่งงาน ช้าเร็วอาจารย์เขาก็ส่งให้แหละครับ ผมตัดเกรดแล้ว

จักรพงษ์ได้ C ในขณะที่เพื่อน ๆ ในกลุ่มมีบางคนอาจได้ B หรือ B+ จะดีใจ หรือไม่ดีใจก็ตาม หากเรียนแล้ว รู้สึก
ได้ความรู้ ผมว่ามีค่ามากกว่าเกรด ซึ่งมีคนสอบได้เกรด F D และ D+ มากมายที่สุดในชีวิต นับตั้งแต่ผมสอน
หนังสือมา ด้วยเหตุนี้เองก็ลองนึกเอาเอง ให้ขนาดเสา โดยไม่บอกน้ำหนัก หรือแรง แต่ก็มีคนมากมายออกแบบได้
เสริมเหล็กเบ็ดเสร็จ ทั้งที่คำตอบสั้นง่ายว่า "ออกแบบไม่ได้" อย่างไรก็ตามงานของกลุ่มจักรพงษ์เป็นหนึ่งในสอง
กลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุด ใจจริงอยากให้เต็ม แต่หักไว้นิดหน่อยเพื่อให้รู้ว่ายังมีข้อผิดพลาดบ้าง ซึ่งเป็นเรื่องปกติ
ธรรมดา ทุกเล่มผมตรวจ และเขียนคำแนะนำ หรือข้อคิดเห็น (Comment) ไว้เขียนมาก หรือน้อยดีหรือไม่ดี ก็
ขึ้นอยู่กับผลงาน ว่าคนทำตั้งใจมากเพียงใด ผมส่งรายงานทุกเล่มคืนแล้ว อีกไม่กี่วันคงได้รับ ผมฉีกรายงานของ
จักรพงษ์ และเพื่อนไว้หนึ่งหน้า คงไม่ต้องบอกว่าหน้าใด สำหรับผม มันมีค่ามาก โดยเฉพาะในยามที่ท้อแท้
ขอบคุณครับ

Date: Mon, 17 Mar 2008 08:57:34 +0700

ว่างเลยถ่ายมาให้ครับ สวัสดิศึบอาจารย์สถาพร ผม วสวัสดิ์ พิจอมบุตร เป็นนิสิต ม.นเรศวร รุ่นนี้ครับเรียน
สิ่งแวดล้อมครับอาจารย์เจ้าหน้าที่ผมได้หรือเปล่าครับว่าคนไหนผมก็ได้โคเคนนะครับแต่เข้าเรียนทุกคาบครับ
พอดีบ้านผมอยู่ลำปางครับช่วงนี้ก่อนผมไปฝึกงานว่างครับ เลยถือกล้องไปถ่ายรูปสะพานให้อาจารย์ครับเพราะเคย
ได้ยินว่าอาจารย์มีแต่รูปที่ห้ามจากอินเตอร์เน็ต ไม่มีเวลามาถ่ายภาพเองครับ ถ้าอาจารย์อยากได้รูปแบบไหน
นอกจากนี้ก็บอกมาได้นะครับผมจาเข้าไปถ่ายมาให้ครับ ไฟล์ที่๑ เป็นรูปที่ถ่ายจากรูปภาพที่เคยมีการจัดการ
ประกวดภาพถ่ายครับ อาจารย์สบายศิริป๋าตัวครับนิสิตสิ่งแวดล้อมก็คงไม่ได้เรียนกับอาจารย์อีกแล้วใช้รีป่าวครับ
สุดท้ายนี้ก็ขอให้อาจารย์สุขภาพแข็งแรงนะครับ สวัสดิศึบ hoi_golf@hotmail.com

สถาพรตอบ ได้รับแล้วครับ ขอบคุณครับ ผมจำสวัสดิ์ได้ครับ เพราะเข้าเรียนสมาเสมอ และได้ตรวจ Term
Project ไปแล้ว ดูแล้วตั้งใจทำงานมาก แม้จะยังไม่ครบถ้วน หรือมีข้อบ้าง ซึ่งก็เป็นปกติธรรมดาของการเรียนวิชา
ออกแบบเพราะยังไม่เคยทำงานมาก่อน ผมไม่ได้คิดแยกแยะลูกศิษย์ ว่าเรียนที่ไหน เรียนอะไร กลับกัน ผมชื่นชม
นิสิตสิ่งแวดล้อมหลาย ๆ คนที่พยายามตั้งใจเรียนทั้งที่วิชามีเนื้อหามาก และคงจะยากน่าดู แต่เมื่อผ่านไปได้ก็
น่าจะเป็นกำลังใจ และแรงบันดาลใจให้กล้า และอดทนทำงาน จะประสบความสำเร็จได้เสมอ น่าเสียดายที่หลาย
คนท้อแท้ หรือไม่ตั้งใจ ปล่อยเวลา และ โอกาสไปเสียเปล่า แม้จะไม่ได้สอนวิชานี้แล้ว แต่ก็เห็นเหตุผลอันสมควร
เพราะอาจารย์ที่ท่านเคยสอนกลับมาจากต่างประเทศแล้ว ผมซึ่งทำหน้าที่แทนมาเป็นเวลาพอควรก็ควรจะคืนงาน
นี้ให้กับท่าน ไม่ใช่เรื่องที่ใครใคร หรือน้อยใจอะไรทั้งสิ้น หากมีใครเขาพูดว่า แย่เด็กสอน ก็ไม่รู้อะไรหน้าไป
ไว้ไหน มีลูกศิษย์หลาย ๆ คนที่ไม่ได้เรียนกับผม จึงทำให้บางคนเรียกผมว่า อา หรือพี่ หรือลุง ตามความเคยชิน
เดิม แต่ไม่ว่าจะอย่างไร โลกนี้แคบ ถึงอย่างไรเราก็ยังต้องพบกันอีก เวบไซท์ก็ยังอยู่ หากผมจะยังช่วยอะไรได้
ย่อมต้องยินดี ขอให้ตั้งใจฝึกงาน ประสบความสำเร็จ และโชคดีนะครับ ขอบคุณอีกครั้ง ในน้ำใจจงงาม สะพาน
รัชฎาภิเศก

Thu, 13 Mar 2008 17:32:30 +0000

สวัสดิศึบอาจารย์ อาจารย์เป็นยังไงบ้างครับ ผมไม่ค่อยได้เล่นเน็ตซักเท่าไร เลยไม่ได้เข้าไปอ่าน x-file เดือน
ล่าสุด พอได้มาอ่านแล้วผมยังคิดถึงอาจารย์มากขึ้นไปมากกว่าเดิมครับ ตอนนี้อยู่ฝึกงานเสร็จแล้วครับแต่กำลังเร่ง
ทำโปรเจกให้เสร็จ ตอนแรกกะว่าจะเอาโปรเจกไปทำตอนฝึกงานครับแต่ไม่มีเวลาทำเลย ก็เลยต้องมานั่งทำตอนนี้
ครับ ส่วนเรื่องงานนั้นเพื่อนๆ ไปสมัครมาหลายที่ ที่กรุงเทพฯ แต่ละคนกลับมาท้อๆไม่รู้ครับ ทั้งๆที่เพื่อนๆ
คนแรกมากกว่าผมอีก ผมฟังเพื่อนเล่าแล้วก็รู้สึกไม่ค่อยดีเท่าไรครับบอาจารย์ ช่วงหลังๆก็เลยไม่ฟังเพื่อนเล่าต่อ
เลยคิดว่า จะได้ไม่รู้เสียมากกว่าเท่าครับ เอาไว้ไปเจอเองดีกว่าครับ "ลาถอน คอนกรีตเสริมเหล็ก ทีม.นเรศวร

พิษณุโลก ไม่ช้าก็เร็ว ผมเชื่อว่า สักวันผมก็คงต้องอำลาที่อื่น ๆ อย่างเช่นเคยมาแล้ว เพราะเวลาซ่อมทำหน้าที่ของ มันอย่างซื่อตรงเสมอ จะผิดชอบชั่วดี นับแต่นี้ ก็คงเป็นเพียงอดีตให้จิตใจ หรือเสียใจ แต่ไม่มีใครย้อนกลับไปแก้ไข ได้อีกแล้ว ขอนิพนธ์ทุกท่านประสบความสำเร็จ และโชคดี" ผมอ่านข้อความนี้แล้วรู้สึกว่าคุณโชคดีและโชคดีร้ายในเวลาใกล้ๆกัน ผมโชคดีที่ได้รู้จักกับอาจารย์สถาพร โภคา ที่ได้รับความรู้จากอาจารย์ ที่ได้เป็นลูกศิษย์ของอาจารย์ แต่ที่แย่ไปกว่านั้นก็คือ ผมจะไม่ได้เจออาจารย์อย่างที่เคยเจอ ผมเสียค่ายทุนร่น้องที่ไม่มีโอกาสได้เรียนกับ อาจารย์ แต่ถึงยังไงผมจะนำวิชาความรู้ที่อาจารย์ได้ให้มาทั้งหมดไปใช้ให้เกิดประโยชน์มากที่สุดครับ และจะยังมี อาจารย์อยู่ในความทรงจำของผมตลอดไปครับ ผมเป็นคนที่ทำ कारออกกำลังกายไม่ได้ ผมเลยไม่ค่อยมีโรคภัยมา เบียดเบียน//ผมเลยเชื่อว่าถ้าอาจารย์หาเวลาที่ว่างจากการเดินทาง การสอน มาออกกำลังกายบ้างก็คงจะเป็นผลดีต่อ อาจารย์ครับ สุดท้ายนี้ ผมก็ขอให้อาจารย์มีสุขภาพที่แข็งแรง//รักและเคารพอาจารย์สถาพร เสมอครับ...กมลรัตน์ tiety_civil@hotmail.com

สถาพรตอบ สวัสดิ์ครับ คำว่า เวลาทำหน้าที่ของมันเป็นความจริง ยิ่งอายุมากขึ้นทุกคนจะรู้ว่ามันเป็นความจริง และเป็นความน่ากลัว เพราะเวลาทำให้ทุกอย่างเปลี่ยนไป ทำให้เราต้องพบ พراق จาก หาย จนกลายเป็นว่าเราคือการเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งทุกอย่าง ชีวิตผมมีก้าวการเปลี่ยนแปลงหลายอย่างเหมือนกัน เช่นการมีครอบครัว กลัวจะ สูญเสียความคิดแบบเอาแต่ใจ กลัวเสียเวลาทำงานที่อยากทำ แต่ก็นั่นแหละ อาจมีข้อดีที่ผมไม่รู้ก็เป็นได้ ผมไม่ได้ หายไปไหน หากได้อ่านอีกไฟล์ ช่วงครึ่งปีย้อนหลังจะเห็นว่าลูกศิษย์ หรือคนคุ้นเคยเก่า ๆ กลับเข้ามาทักทาย เป็น เรื่องที่ดูเหมือนแปลก แต่เป็นเรื่องที่น่ายินดี และผมเชื่อว่าช่วงเวลาเหล่านี้ เป็นอีกไฟล์ที่ดีที่สุดช่วงหนึ่งเท่าที่ผม เขียนมันมากกว่าหกเจ็ดปี เพราะมีเรื่องแปลกใหม่ มีศิษย์เก่า ศิษย์ปัจจุบัน ในเวลาเดียวกัน โลกไซเบอร์ ทำให้โลก เหมือนใกล้ จนกระทั่งใกล้ตาใกล้ดิน แบบที่สุรชัย จันทิมาธร และวงคาราวานว่าไว้แหละ สุขภาพจิตผมปกติดี แต่ สุขภาพกายผมไม่ดีขึ้นหรือ นอกจากไมเกรน กระดูกทับเส้นประสาท แล้ว วันนี้ ตามผมพรมั่ว ดวงตาข้างหนึ่ง มองเห็นบ้างไม่เห็นบ้างแล้วแต่วัน ผมสงสัยว่า หลังสงกรานต์ปีนี้อาจเป็นครั้งแรกที่ผมใช้สายตาข้างเดียว ขับรถ โฟล์กกลับไปกรุงเทพ ก็เป็นไปได้ แต่ผมก็เชื่อว่า ขับได้ ไว้จะเล่าให้ฟังครับ

Date: Thu, 13 Mar 2008 06:43:21 +0000

หวัดดีครับอาจารย์อาจารย์กับผมจักรพงษ์นะครับ ผมฝากCDให้อาจารย์สถิกรณส่งให้เรียบร้อยแล้วนะครับ ใน CD ก็จะมีรูปสะพานรัชฎา และวัดจองคำอันนี้แถมกับเป็นวัดแถวบ้านพอดีไปถ่ายตอนเย็นเลย ไม่ค่อยชัดและถ้ามาไม่ถึง รูปกับ อ้อและอีกไฟล์หนึ่งรูปอาจารย์จากกล้องผมกับ รูปรูปที่ถ่ายถ่ายจาก K750 iหมดเลขนะครับรูปออกมาผมคิดว่าน่าจะใช้ได้ ทุกไฟล์ที่บอกอยู่ใน โฟลเดอร์เดียวหมดครับ (โฟลเดอร์สะพานรัชฎา) สุดท้ายนี้ก็ขอให้อาจารย์สุขภาพ แข็งแรงนะครับอย่าพึ่งท้อและผมจะคอยถ่ายรูปสถานที่ต่างส่งให้เรื่อยๆครับผมขอบคุณครับอาจารย์ onizuka_302@hotmail.com

สถาพรตอบ ขอบคุณครับ ที่กรุณาถ่ายรูป รูปสิ่งที่ถ่ายทุกรูปมีค่ามาก ไม่ใช่เพียงแต่ผมใช้ประโยชน์สอนหนังสือ แต่คือบันทึกของวิศวกรรมไทยอย่างที่เคยบอกครับ หากผมเอาไปใช้ในตำรา จะของคุณผู้ถ่าย ตั้งแต่ทอมหน้าเป็น ต้นไป รูปรูปรูปใน PowerPoint จะระบุชื่อผู้ถ่าย ที่กรุณาอนุเคราะห์เป็นวิทยาทานแก่ผู้อื่น เมื่อเข้ามาตรวจงาน กลุ่มของจักรพงษ์ด้วย ทำได้สินะครับ ความตั้งใจมีมากทีเดียวและผมกำลังตรวจข้อสอบ อีกสองสามวันก็น่าจะ แล้วเสร็จครับ ขอขอบคุณครับ

Date: Thu, 13 Mar 2008 22:33:46 +0700

คิดถึงอาจารย์ครับ สันติ กิตียนันท์ santimut@hotmail.com

สถาพรตอบ เออ นึกถึงนายเหมือนกัน จำนายได้เสมอไอ้หนู เห็นเมลล์นายแล้วก็ตกใจ แต่ดีใจ เพราะเมื่อสองสาม เดือนก่อน เคยถามคนมหนานครว่านายหายไปไหน มีคนบอกผมว่า นายเรียนจบแล้ว แต่จบบริหาร หรืออะไรนี้

และ ผมนึกว่า นายกลับไปอยู่บ้านที่ทำมางแล้ว ไม่รู้จะตามหานายอย่างไร คนที่เคยตามให้ (อิริยาส มามะ - หากอิริยาสอ่านอีเมล์ หรือเพื่อนอิริยาสคนใดที่รู้ หรือติดต่อได้ช่วยบอกอิริยาสติดต่อผมด้วยนะครับ) ภายหลังเรียนจบจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ก็คงกลับไปอยู่ณาราชวาศแล้ว

Fri, 14 Mar 2008 13:52:00 +0700

ผมจบวิศวะครับ เมื่อปี ๒๕๔๖ เรียนเต็มหลักสูตรเกือบแปด ทุกครั้งที่ผมท้อผมก็จะเข้าเว็บของอาจารย์แต่ก็ไม่กล้าที่จะเมล์ไปรบกวนอาจารย์ครับ ผมเปลี่ยนชื่อใหม่แล้วครับ กฤตฉัตร (กิดตะพัด) แม้ให้เปลี่ยนผมก็ไม่รู้ว่าเพราะอะไร ถามแม่ แม่บอกว่ามันเพราะกว่าชื่อเก่า ตั้งแต่จบมาผมก็ทำงานมาสองบริษัทแล้ว ตอนนี้อยู่ลาออกเรียบร้อยแล้ว เพราะผมไปสมัครเรียนต่อที่ธรรมศาสตร์ ปริญญาโทสาขาขนส่ง ผมอยากเรียนให้เหมือนอาจารย์ที่เคยสอนผมมา ผมคิดว่าผมชอบที่จะเรียนทางนี้ วันนี้ผมไปสอบสัมภาษณ์ที่ธรรมศาสตร์มา มีประโยคหนึ่งที่ผมไปถามอาจารย์ที่สอบว่าสาขาที่เรียนไปเพื่ออะไร แต่อาจารย์ก็ตอบนะครับแต่กึ่ง ๆ (ไม่รู้ว่าคุณงงหรือเปล่า แต่ผมไม่ทราบจริงๆ) รักและเคารพ คิดถึงอาจารย์ตลอด กฤตฉัตร กิตยานันท์ santimut@hotmail.com

สถาพรตอบ หากไม่รู้แล้วแะจะเรียนไปทำไมวะ หากถามผม ผมไม่แนะนำเรียนโทขนส่งหรอก บ้านแก่งทำงานรับเหมาไม่ใช่หรือ น่าจะเรียนบริหารงานก่อสร้าง แต่หากชอบอะไรก็เรียนอย่างที่ชอบแหละ ทำงานมาสามสี่ปีแล้วคงเรียนรู้โลกและชีวิต ซึ่งก็มีเรื่องให้ท้อแท้ได้เสมอ ผมตรวจข้อสอบนิติศาสตร์ และนักศึกษาสองร้อยกว่าคนรวมทั้งรายงานกลุ่ม ก็คงต้องแล้วเสร็จในสัปดาห์นี้ ประมาณพุธที่ ๒๖ มีนาคม จะต้องไปประชุมที่ วสท. และคงจะอยู่พักก่อนที่กรุงเทพ หรือไปชลบุรีพัก ระยะเวลาสองสามวัน หากแก่วงก็จะเลี้ยงข้าวแกงส้มแกงไก่ แะจะโทรบอกก็ได้ เบอร์โทร ๐๘ ๑ ๘๒๔ ๐๐๕๔ หากจะโทรไปก็ไม่ต้องตกใจ เพราะผมพูดไม่เพราะเหมือนเดิม

Date: Tue, 11 Mar 2008 23:15:46 -0700

สวัสดิ์คะ อาจารย์ กลัวมีปัญหาเรื่องวิทยานิพนธ์ (โครงการศึกษา) จะรบกวนเรียนปรึกษาอาจารย์เนื่องจากระหว่างกลัวกับอาจารย์ที่ปรึกษามีปัญหาเรื่องเวลาไม่ตรงกันสาเหตุคือ ๑. อาจารย์จะไม่ให้เวลาช่วงวันเสาร์ และวันอาทิตย์เนื่องจาก ... ๒. หากต้องการไปปรึกษาอาจารย์จะต้องโทรนัดเวลาอาจารย์ล่วงหน้าก่อนซึ่งอาจารย์จะยุ่งมากและมีเวลาจำกัด ๓. เหมือนมีอะไรบางอย่างขวางกั้นระหว่างกลัวกับอาจารย์

๔. ปัจจุบันอาจารย์... ทำให้โอกาสที่จะพบอาจารย์ยากขึ้นอีก กลัวต้องทำงานจึงมีโอกาสจะไปหาอาจารย์น้อยมากทุกครั้งที่ไปหาจะต้องลางาน โดยปกติวันเสาร์ก็ต้องลาไปเรียนอยู่แล้ว กลัวเจอปัญหาหลายเรื่องในการวิทยานิพนธ์แต่ก็พยายามหาทางแก้ปัญหาได้แต่กลัวไม่แน่ใจว่าการแก้ปัญหาของกลัวจะถูกตรงตามแนวทางที่อาจารย์ฯ ต้องการหรือไม่ กลัวส่งเล่มให้อาจารย์ที่ปรึกษาประมาณหนึ่งอาทิตย์กว่า ๆ (กลัวจะสอบวิทยานิพนธ์ วันพุธที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๕๑ แต่... และกลัวต้องส่งเล่มให้คณะกรรมการสอบก่อนหนึ่งอาทิตย์ กลัวตัดสินใจที่จะนำเสนอเรื่องที่มีอยู่ขณะนี้ในวันสอบ เพราะอย่างไรก็ไม่มีทางเลือกอื่นอีกแล้ว ซึ่งจากเหตุการณ์ดังกล่าวจะส่งผลให้กลัวไม่สามารถจะสอบจบได้ภายในเทอมนี้ได้ อาจารย์คิดว่ากลัวควรจะทำวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ต่อ หรือควรตัดใจเปลี่ยนหัวข้อ เปลี่ยนอาจารย์ที่ปรึกษาใหม่ (ซึ่งมี เปลี่ยนไปหนึ่งคนแล้ว) เริ่มต้นใหม่ทั้งหมด หรือกลัวควรทำอย่างไรต่อไปดี ในมุมมองของอาจารย์คิดว่าอย่างไรคะ และจะเป็นการรบกวนอาจารย์หรือไม่คะหากกลัวจะส่ง PowerPoint ที่จะ นำเสนอตอนสอบให้อาจารย์ช่วยดูให้ว่ามั่นใจได้ต้องแก้ไขอะไรบ้าง ด้วยความเคารพอย่างสูง กลัว (ลูกศิษย์ MUT) khaow_numwa@yahoo.com

สถาพรตอบ หากเป็นผม ผมจะถามอาจารย์ตรง ๆ ว่า ยินดีจะเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหรือไม่ หากไม่ได้คำตอบ หรือหากถูกปฏิเสธ ก็จะไปหาอาจารย์ใหม่ทันที ไม่เสียเวลาซึ่งกันและกัน และจะไปแจ้งผู้อำนวยการหลักสูตร หรือผู้กำกับดูแลหลักสูตร เพื่อขอคำแนะนำ หรือให้ช่วยแก้ไขด้วย เพราะก็คงเป็นผลเสียต่อทั้งนักศึกษา อาจารย์ และ

หลักสูตรอย่างไรก็ตาม เรื่องเหล่านี้ พบเห็นได้เสมอ ๆ และอาจมีหลายสาเหตุ ทุกอย่างเป็นไปได้พอ ๆ กัน ผมจึงขออนุญาตที่จะไม่ระบุว่าใครถูกใครผิด ผู้เกี่ยวข้องต้องพิจารณา และตัดสินใจเอง ส่วน PowerPoint ผมเองก็ไม่ควรดู หรือให้ข้อคิดเห็นใด ๆ เพราะโดยมรรยาทแล้ว ไม่ควรทำ อีกทั้งความเห็นของแต่ละคน หรืออาจารย์แต่ละท่านก็อาจไม่เหมือนกัน ผู้เรียนย่อมรู้สถานการณ์ และควรตัดสินใจเอง ผมให้ข้อคิดแต่เพียงว่าหากเป็นเรื่องทะเลาะเบาะแว้ง เรื่องนี้ง่าย หากทั้งให้อารมณ์เยือกเย็น หุคคิดสักสองสามวัน ก็น่าจะหาทางออกง่าย แต่หากเป็นเรื่องที่หนักหนากว่านั้นถึงต้องเปลี่ยนอาจารย์ หรือเปลี่ยนเรื่อง การตัดสินใจเร็ว แม้จะต้องทำงานใหม่ แต่ข้อดีคือเสียเวลาน้อย หากทั้งปัญหา หรือข้อเวลา เวลาที่นับแต่จะหมดไป ขอให้ใช้สติ และตัดสินใจ และ โชคดี

03/11/08 4:56 PM

สวัสดิ์ครับอาจารย์ อาจารย์สบายดีนะครับ ผมอ่านเอ็กซ์ไฟล์สองเดือนหลังสุดของอาจารย์ รู้สึกใจหายอย่างไรพิศๆครับ ใจหนึ่งก็คิดว่าอาจารย์จะได้พักมากขึ้น อีกใจก็เสียดายแทนรุ่นน้องๆ ที่ไม่ได้เรียนกับอาจารย์แล้ววิชา RC นี้ผมมาได้ก็ห้าเดือนกว่า ๆ แล้วครับ ผ่านไปไวมาก ตอนนี้อยู่ปุ่นเริ่มเข้าฤดูใบไม้ผลิแล้วครับ หลังจากสามเดือนอันแสนทรมาณ หนาวมากครับสำหรับเด็กไทย ตอนนี้อากาศกำลังสบายๆ เหมือนหน้าหนาวที่ไทยครับ ตอนนี้ทุกอย่างลงตัวหมดแล้วครับอาจารย์ ทั้งเรื่องการอยู่อาศัยและระบบการศึกษาและทำงาน งานวิจัยของผมส่วนใหญ่ก็ขึ้นอยู่กับงานที่อาจารย์ได้รับมาจากบริษัทข้างนอก ซึ่งตอนนี้ก็เสร็จไปแล้วสองชิ้นอะครับ สนุกดีครับ เหมือนทำงานจริงมากกว่าเรียนอะครับ ประชุมแล้วก็เสนอความคืบงาน ไม่น่าเบื่อดีครับ ช่วงกลางๆเดือนเมษายนผมต้องไปประชุมกับอาจารย์อภินิติและอาจารย์สุทธิศักดิ์ที่มเกษตรครับ เรื่องงานภาคสนามที่สองมหาลัยทำร่วมกันอยู่ครับ ถ้ารู้วันที่แน่นอนจะบอกอาจารย์อีกครั้งนะครับ สุดท้าย ผมได้แนบไฟล์ที่ผมตั้งใจเขียนให้กับบุคคลที่ผมคิดว่า ถ้าไม่มีพวกท่าน ผมก็ไม่มีวันนี้ มาอยู่ตรงนี้ได้ ผมจะนำไปใส่ไว้ในเวบส่วนตัวของผมด้วยแล้วก็ได้ให้อาจารย์ได้อ่านด้วยครับ รักษาสุขภาพด้วยนะครับอาจารย์ อยากรมาเที่ยวปุ่นเมื่อไร หาเวลาได้เมื่อไรบอกผมเลยนะครับ ด้วยรักและเคารพอย่างสูง ชำรงศักดิ์ Thamrongsak Suwanishwong suwanishwong@hotmail.com

สถาพรตอบ ขอบคุณครับที่ยังติดตามอ่าน สามสี่เดือนก่อนนี้ ดร.ต่อ (สุทธิศักดิ์) ไปช่วยสอนนักศึกษาระดับปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี พวกเรายังคุยกันถึงชำรงศักดิ์ด้วย อาจารย์สุทธิศักดิ์ เป็นเพื่อนกับอาจารย์ ผศ.ดร.นท แสงเทียน ที่มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี มีความร่วมมือกัน และอาจารย์สุทธิศักดิ์ เคยส่งเด็กไปทำงานและใช้เครื่องมือที่ห้องปฏิบัติการที่อุบลราชธานี เรื่องไม่สอนคอนกรีตเสริมเหล็ก ก็เป็นเรื่องความจริง เวลาทำหน้าที่ของมัน ไม่มีเหตุผลที่จะดึงดันสอนหรือครับ เพราะอาจารย์ท่านกลับมาจากศึกษาต่อแล้ว หากยังจะสอนอยู่ต่อไปแล้วอาจารย์ท่านจะสอนอะไรเล่า เวลาผ่านไป คนที่เรียนหนังสือกับผมหลาย ๆ คน ไม่ค่อยตั้งใจเรียนเหมือนเมื่อก่อน ไปถึงเวลาก็งั้นก็ได้เองแหละ ภายิตจินบอกว่ น้ำในบ่อแห้งจึงรู้คุณค่า ผมก็ยังมิงงานอื่น ๆ ที่ต้องทำอีกมากมาย อีกไม่ช้านานก็จะได้รู้เห็นว่าคืองานอะไร ไร้มีโอกาศดีผมจะไปปุ่นแน่นอนครับ ขอให้ตั้งใจเรียนและจบไว ๆ ครับ

Date: Sun, 9 Mar 2008 13:46:14 +0700

ผมนายสุวิทย์ เรือนมูล อยากรขอปรึกษาเรื่องเรียนต่อ ปริญญาโท สาขาวิศวกรรมโครงสร้างว่าจะเรียนที่ไหนดี เพราะตัวของผมเองนั้นสนใจในเรื่อง โครงสร้างรับแรงแผ่นดินไหวและแรงลม มหาวิทยาลัยไหนที่ผมสามารถเข้าเรียนได้ ตัวผมเองจบจาก มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา วิทยาเขตตากพายัพ เชียงใหม่ ทำงานได้สอง ปีแล้วจึงอยากจะเรียนด้วยทำงานด้วยครับ ขอคำแนะนำด้วยครับ ด้วยเคารพอย่างสูง (ปล.ผมขอเป็นลูกศิษย์ได้ไหมครับในเรื่องขอคำปรึกษาด้านวิศวกรรมโยธา) boysuwit_r@hotmail.com

สตาพรตอบ จดหมายไปอยู่ใน junk mail เกือบถูกลบทิ้ง ตอบว่า หากอยู่ในกรุงเทพ เพื่อจะเรียนด้วยทำงานด้วย ก็ต้องดูเวลาเรียนของแต่ละหลักสูตรเป็นหลัก หลักสูตรดี สถาบันดี อาจารย์ดี แต่หากเราไม่ได้ หรือไม่สามารถตัดดวงอะไรจากสิ่งเหล่านั้นก็ไม่มีประโยชน์ สาขาที่สนใจเรียนนั้น นอกเหนือจาก เอ.ไอ.ที ก็มีอาจารย์ที่อยู่ทุกที่ โดยเฉพาะจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ แต่ขอบอกตรง ๆ ว่า สาขานี้ หากไม่ตั้งใจทำงานอย่างจริงจัง ๆ จัง ๆ ยากที่จะประสบความสำเร็จ เพราะถือว่ายาก ต้องใช้ความรู้หลายแขนง และต้องมีความคิดอ่านเชิงตรรกที่ลึกซึ้ง สวัสดิ์ครับ

Date: Fri, 7 Mar 2008 13:21:02 +0000

กราบสวัสดิ์ อาจารย์สตาพร อาจารย์ครับเป็นอย่างไรบ้างครับ สุขภาพร่างกายแข็งแรงดีไหม ขอให้อาจารย์ได้มีเวลาพักผ่อนเยอะนะครับ ลูกศิษย์คนนี้ ยังคงระลึกถึงอาจารย์เสมอครับแม้ว่าจะจากมาไกลมาก เรื่องงานที่นี้ผมเริ่มเข้าใจบทบาทและหน้าที่ของตัวเองมากขึ้นครับ ได้ทำในสิ่งแปลกๆ และไม่เคยมทำ มันเป็นประสบการณ์ชีวิตอย่างที่อาจารย์ได้กรุณาแนะนำไว้ก่อนมา และแน่นอนครับ สิ่งต่างๆมันก็ต้องแลกมาด้วยความลำบากเช่นกันครับ ผม อากาศที่นี้เลวร้ายมากครับ ทะเลทรายเวลาร้อนก็ร้อนดับแตกเวลาหนาวก็หนาวจนสะท้าน เพียงข้ามวันอากาศเปลี่ยนแปลงมากครับ โชคดีที่ผมยังไม่ป่วย และทำงานได้เป็นปกติ ผมมีโอกาสนั่งรถผ่านย่านใจกลางเมืองและติดกล้องไปด้วยเห็นรูปตึกนี้สวยและแปลกเลยถ่ายส่งมาให้อาจารย์ครับ ปล. ขออาจารย์สุขภาพร่างกายแข็งแรง และมีกำลังใจในการแก้ปัญหาต่างๆนะครับ ด้วยความเคารพรักอย่างสูง นายเศรษฐา ศิริเงินยวง deaw_s@hotmail.com

สตาพรตอบ สวัสดิ์ครับชีวิต แต่ละวัน จะยากง่าย สุดท้ายก็ต้องผ่านไปให้ได้ ไหน ๆ ก็ไหน ๆ ใช้สิ่งที่คิดว่าเป็นปัญหาอุปสรรคให้เป็นโอกาส อยู่ที่ใดก็ได้ หากใจสุขกายก็พลอยสุข ผมกำลังตรวจสอบ ตั้งใจว่า ก่อนสงกรานต์ จะไปเที่ยวเชียงรายสักสองสามวัน ปลายเมษายนจะขับรถโพล์กลับกรุงเทพ ต้นพฤษภาคมจะไปชลบุรี พักขา แล้วไปประชุมสภาคณบดีวิศวกรรมศาสตร์ คงเป็นที่ชะอำ อาจแวะเที่ยวเพชรบุรี แล้วกลับปทุมธานี อาจารย์คณะวิศวกรรมศาสตร์ ม.อบ. ลงที่โขงเจียมที่เดิม เวลาว่างไม่ได้มากขึ้น ผมทำงานได้มากขึ้น ทั้งแต่ง หรือแก้ไขตำรา แม้กระทั่งเอ็กซ์ไฟล์ มีเรื่องตื่นเต้นแปลกใหม่น่าสนใจเสมอ ผมมีปัญหาเรื่องสุขภาพตา เป็นเรื่องใหม่ คงต้องหาเวลาไปตรวจ หรือรักษา เพราะบางวันตาข้างหนึ่งมองไม่เห็น หรือพร่ามัว ขอให้ตั้งใจทำงาน และ โชคดี

Date: Fri, 7 Mar 2008 00:31:46 -0800

เรียน อาจารย์ สตาพร โทคา สวัสดิ์ครับอาจารย์ ผมเป็นลูกศิษย์ที่ มหาวิทยาลัย มหานครครับ เรียนกับอาจารย์ ตั้งแต่ วิชา Transport ไปจนถึง Advance RC Design และยังทำโปรเจกกับอาจารย์ด้วยครับ เรื่อง Internet Base in Civil Engineer ครับ ซึ่ง ปัจจุบัน Internet กับงานวิศวกรรมโยธา จำเป็นต้องพึ่งหาอาศัยกัน เหมือนดัง วิสัยทัศน์ของอาจารย์ในตอนนั้น ปัจจุบัน ก็เป็นเวลา ประมาณ ๑๐ ปีแล้วครับ ผมติดตามข่าวสารของอาจารย์มาตลอด ด้วยความเคารพและนับถือ อาจารย์ที่เป็นต้นแบบของวิศวกร โยธาที่มีความสามารถ และมีวิธีการคิดหรือการแสดงความคิดเห็นต่าง อย่างตรงไปตรงมา และอยู่บนความเป็นของตัวเอง ปัจจุบัน ผมทำงานเป็นวิศวกรที่ปรึกษา ได้มีโอกาสเดินทางไปทำงานที่ต่างประเทศเป็นระยะเวลาสั้น ๆ ที่ประเทศเวียดนาม ได้สัมผัสกับวิศวกรที่นั่น การทำงานที่นั่น ซึ่งจากมุมมองของผม คงอีกหลายปีกว่าจะตามเราทัน ผมมีเรื่องที่จะเรียนปรึกษาอาจารย์ดังนี้ครับ การที่จะหุบ ฐานรากที่ทำการหล่อไว้สำหรับทดสอบ Dynamic Load นั้น สามารถที่จะใช้รัด Back Hole ในการสกัดทำลาย ได้ไหมครับ จะมีผลกระทบต่อความแข็งแรงของเสาเข็มหรือไม่ แรงสั่นสะเทือนที่เกิดขึ้น จะทำให้ เสาเข็มเกิดการสูญเสียคุณสมบัติหรือไม่ครับ ถ้าไม่สามารถใช้เครื่องมือดังกล่าว วิธีการปฏิบัติต้องทำอย่างไรครับ เพื่อให้เป็นผลกระทบต่อความแข็งแรงของเสาเข็ม ผมไม่ทราบจะปรึกษาใครครับ และเนื่องจากไม่มีประสบการณ์ใน

การทำงานดังกล่าว จึงเรียนรบกวนอาจารย์มา ณ ที่นี้ สุดท้ายนี้ขอให้อำนาจของความคิดทั้งหลายจงปกป้องคุ้มครอง อาจารย์ให้แข็งแรง ปลอดภัย ด้วยครับด้วยความเคารพอย่างสูง นามไมไฟ ccctha@gmail.com
มึงไม่ต้องสรรเสริญเยินยอหรือจะถามอะไรก็ตาม ๆ เอะ ตอบได้ก็ตอบ ตอบไม่ได้ก็บอกตรง ๆ ตอบแบบชาวบ้านอิงหลักวิชาการว่า หากต้องการจะทำให้พัง จะใช้มือ หรือเท้า หรือเครื่องจักรอะไรสักด ก็มียาค่าเท่ากันแหละ ทรายเท้าที่ไม่ทำให้เสาเข็มร้าว แตกหัก หรือเคลื่อนย้ายตำแหน่ง (ซึ่งต้องเสียเวลาแก้ไขฐานราก หรือเพิ่มเสาเข็มชดเชยคันที่เสียหาย) เข้าใจว่าไม่น่าใช่ Backhoe น่าจะเป็น JCB Excavator ที่มีหัวสกัดกลมอย่างมีกำลังมหาศาล การทดสอบ Dynamic load การสกด หรือการตอกเสาเข็มเองก็เอะ ทำให้ดินรอบ ๆ สั่นสะเทือน และเกิดการเปลี่ยนแปลงอยู่แล้ว เช่น หากเป็นดินเม็ดหยาบ หรือทราย มันก็เรียง Grain หรือแน่นขึ้น คล้าย ๆ กับเขยั่วด้วย Vibro หากเป็นดินเหนียว น้ำก็ไหลออกจากดิน (Drain) สิ่งที่เป็นผลตามมาก็คือ กำลังรับแรงของดิน เช่นแรงอัด แรงเฉือนเปลี่ยนแปลงไป การเปลี่ยนแปลงบางอย่าง หากให้แรงไม่สูงมากจนเกินไป เมื่อทิ้งช่วงเวลาไว้สักพัก มันก็จะค่อย ๆ recover กลับคืนสู่สภาพเดิม หรือเกือบเหมือนเดิม ตัวอย่างเช่น เสาเข็ม Pre-auger ings หรือตอกเอาด หรือเหยียบพื้นดินเหนียวที่มีน้ำและอยู่ในสภาพอ่อนนุ่ม หากกดแรง ๆ ก็จะเห็นดินยุบเป็นรอย ทิ้งไว้สักพัก หรือสองสามวันก็ค่อยคืนตัว ช่วงที่มันกำลัง recovery ก็อย่างเพิ่งให้น้ำหนัก หรือแรงสิ่งที่ต้องกังวลคือ การใช้เครื่องมือหนักมาก ทำงานเหล่านี้ควมคุมขาก อาจเกิดความเสียหายอื่น ๆ ซึ่งมากกว่าเสาเข็ม เช่น อาคารข้างเคียง หากเลี้ยงได้ทำไม่ไม่ใช่เครื่องมือที่เล็กลง เช่น Hydraulic jack ที่ใช้แรงดัดลม (Jack ลม) เพิ่งรู้ว่าช่วงหลัง ๆ คนอ่านเวบดูส่วนใหญ่เป็นพวกพลัดพรากบ้านเกิดเมืองนอนไปอยู่ หรือทำงานต่างประเทศ คนในประเทศไทยไม่อ่านแล้ว น่าดีใจว่าเวบดู Go Inter หรือไม่กี่เรียกว่าเป็นเวบของคนพลัดถิ่น

Date: Fri, 7 Mar 2008 23:53:07 -0800

สวัสดีครับอาจารย์ ขอขอบคุณครับ สำหรับคำแนะนำ ชี้แนะ เพราะสิ่งที่กังวลคือ คุณสมบัติที่จะเปลี่ยนแปลงของดินเนื่องจากแรงที่มากกระทำกับฐานรากดังกล่าว (แรงจากอุปกรณ์ ทำลายฐานราก) ซึ่งอาจจะส่งผลกระทบต่อเสาเข็ม แต่พออาจารย์อธิบายเรื่องของ การสามารถกลับคืนสภาพ ทำให้ถึงบางอ้อ ครับ อาจารย์ครับ พระก่อนให้คิด ยังต้องมีอาราธนาศีลเลยนะครับ แล้วลูกศิษย์ จะแสดงความเคารพด้วยการเขียนขอ สรรเสริญ อาจารย์ตัวเอง มันไม่ผิดนะครับอาจารย์ อาจารย์ครับ เวบของอาจารย์ดี คนพลัดถิ่นอ่านมาก ๆ ก็ดีชิครับ กลับมาจะได้ไม่ต้อง ก้มลงกราบ แผ่นดิน เพื่อให้ลงหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ทุกเล่มในประเทศ เพราะ ... (ตัดออก) อาจารย์ครับ ขอขอบคุณครับ ต้องมีโอกาสรบกวนอาจารย์อีกแน่ครับผมไปสอบเรียนต่อ CM ที่ ... มากครับ ประกาศผลมีนาคมนี้ครับ ขอสอบร้อยข้อทำไม่ทันครับ สอบแต่ภาษาอังกฤษครับ ข้อสอบเป็นแนววัดความรู้ภาษาอังกฤษครับ ไม่แน่ครับจะไปสมัครที่ ... อีกครับ แต่เป็นหลักสูตร ... มีอาจารย์ดี ๆ เก่ง ๆ สอนหลายคนเลยครับ แต่แพงกว่าก่อนข้างมากครับ ด้วยความเคารพอย่างสูงครับ นามไมไฟ ccctha@gmail.com

สถาพรตอบ เออ ๆ เมื่อคืนคุยย้อนกลับมาดูรูปอีกครั้งในแมล์มึงแล้วตกใจ ก็ที่มึงจะสร้างนี้เป็นอาคารประกวดนางงามจักรวาล (Miss Universe) มิใช่หรือ หากใช่ จำเป็นต้องทดสอบ Dynamic load ด้วยแรงแมหาศาลเขียวหรือพวกสาว ๆ ที่มาประกวดปีนี้นิ่งไม่ได้เดินโชว์ แต่คงมีการเดินข่มโลกันต์สะท้านไปถึงนรกสิทำ อย่างนี้ถือว่าน่าจะเรียก Miss Metro (นางงามอุกาบาต) สองปีที่แล้วกูเจอไอ้ดี...โต เพื่อนร่วม Project มึงแถวบางเขน มันมากับเพื่อนสาว ๆ เห็นว่า พอเรียนจบ MBA ก็ไปขายสิ คงเป็นสิที่บ้านแหละ ป่านนี้ร่ำรวยไปแล้ว ไหน ๆ มึงก็จะไปเรียนต่อ หลักสูตรดี ๆ อาจารย์เก่ง ๆ ทำไมมึงไม่เก็บไปถามเขาละ ถามกูทำไม กูก็แค่ กระจอก ๆ โง่ ๆ พุดถึงหลักสูตรนะ กูว่า มันก็ดูดี และหรุทุกแห่งแหละ แต่พอไปเรียนแล้วรู้เองว่า หลักสูตรดี หรืออาจารย์ดี อาจไม่ได้ช่วยให้เราได้อะไร หรือเรียนจบเลย ทุกอย่างขึ้นอยู่กับตัวคนเรียนเอง มึงก็คงเคยประสบมาแล้ว พระพุทธเจ้า

สอนกานนิตหนุ่มในบ้านช่างปั้นหม้อตอนย่ารุ่ง ทำนองเดือนเสด็จว่า จงอย่าเชื่อในสิ่งที่เห็น เพราะนั่งคุย สนทนา
ธรรมกับพระพุทธเจ้าทั้งคืน (อาจมีโอกาสมากกว่าใคร ๆ ในโลก) แต่มันก็ยังคือค่าน จะเร่งรีบไปพบพระพุทธเจ้าที่
ป่าไฟ (เวฬุวันวิหาร) ของพระเจ้าพิมพิสาร จนถูกควายขวิดตาย ก็ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่า ได้พบพระพุทธเจ้าแล้ว ทั้งนี้
เนื่องจากพระพุทธเจ้า ทรงเปลี่ยน Schedule เล็กน้อย ออกเดินทางเร็วกว่ากำหนดหนึ่งวัน จึงได้พบกานนิตโดย
บังเอิญ ด้วยเหตุนี้ กานนิตจึงเป็นผู้ไม่สมควรเรียนต่อในสาขาบริหารงานก่อสร้าง (Construction Management) เป็น
อย่างยิ่ง ไปละ เสียเวลา

รูปของเจตนา นามสนิท (ชื่อ

สกุลคงไม่คิดนะ เพราะว่าถูกจำแม่น) ส่งมาหลายรูป แต่ไร้สาระหลายรูป เอามาลงเท่านั้นก็พอแล้ว

Date: Sat, 8 Mar 2008 12:04:53 +0700

รายงานการเดินทางไปเนปาลครับ ผมเดินทางไปเนปาลมาครับ และเขียนบันทึกให้ตัวเองอ่านครับ แต่คิดว่าน่าจะ
แบ่งให้ท่านอาจารย์ได้อ่านด้วยครับ อย่างน้อยอาจจะคลายเครียดกับสถานะการณ์บ้านเมืองของเราได้บ้างครับ ไม่
มีเวลาที่ไม่ต้องซีเรียสอะไรครับ... การไปเนปาลครั้งที่ ๒ พบว่าเนปาลเปลี่ยนไปแล้ว ไม่ได้เปลี่ยนไปในเชิง
ธรรมชาติที่ยิ่งใหญ่ หรือทางด้านสถาปัตยกรรม แต่พบเห็นการเปลี่ยนแปลงทางด้านความวุ่นวาย มีการใช้ยุทธการ
ประชานิยมสู้กันในกลุ่มการเมือง ข่าวดังกล่าวจะมีการล้มเลิกสถาบันพระมหากษัตริย์ในเร็ววันนี้ และระบบวัตถุนิยม
กำลังเข้ามารุนแรงขึ้นเรื่อยๆ เดินทางเข้าไปในโรงแรมก้าวแรกก็เจอใบประกาศวางไว้ที่โต๊ะในห้องนอนบอกว่า
..... "เนื่องจากเชื้อเพลิงขาดแคลน การไฟฟ้าเนปาลจะต้องมีการดับไฟเป็นจังหวะไปเรื่อยๆ ทางโรงแรมจะพยายาม
ให้ท่านเค็รร้อนน้อยที่สุด แต่ก็ไม่สามารถการันตีได้ว่าจะช่วยได้แค่ไหน ดังนั้นขอให้ท่านใช้ไฟฟ้าอย่าง
ประหยัด และเตรียมตัวให้พร้อมไว้ด้วย" ก็เลยยิ้ม และพยายามปลอบวางใจกายเรื่องความสุขทางวัตถุไปบ้าง
เพราะว่าเรากำลังมาเที่ยวชม และสัมผัสความยิ่งใหญ่ของธรรมชาติชาติและวัฒนธรรม ไม่ได้กำลังมาแสวงสุขทาง
วัตถุและเทคโนโลยีที่เนปาลตอนนี้ยังมี "วิว" เคนอยู่มากมายบนท้องถนนเหมือนเดิม ทั้งหมดเป็นวิวตัวผู้ เพราะวิว
ตัวเมียนั้นชาวบ้านเลี้ยงไว้ที่บ้าน วิวที่เนปาลยังถือว่าวิวเป็นสัตว์ของเทพเจ้า คนที่ขับรถชนวิวตาย ถือว่ามีความผิด
ทางอาญา มากกว่าการขับรถชนคนตายเสียอีก (ชนคนตายเสียเงินประมาณ ๒-๓ หมื่นบาท) ....แต่ก็ลืมถามเขาไป
ว่า ถ้าขับรถชนนักการเมืองนำเนปาลโกงชาติผละแผ่นดิน จะมีโทษหนักสักแค่ไหนหนอ เนปาลนั้นก็ยังมีสนาม Golf
อยู่เหมือนกันนะครับ อยู่ใกล้ๆกับสนามบิน แล้วก็ติดกับป่าสงวนแห่งชาติ ที่มีเหล่านัก พรตฤาษีบำเพ็ญตนกันอยู่
แต่ด้วยความที่เป็นฤดูแล้ง ฤาษีก็ยังไม่ได้เจียวชะงุ้มเหมือนสนามบ้านเรา แต่นั่งรถผ่านไปก็เห็นคนตี Golf กันอยู่
ไม่น้อยเหมือนกันครับ คนนำทางบอกว่า สนาม Golf นี้ทำความลำบากให้กับ ฤาษีนักพรตอยู่เหมือนกัน เพราะ
นักกอล์ฟที่ไม่เก่ง ชอบตีลูกกอล์ฟออกสนาม แล้วก็เข้าไปในป่า ถูกหัวฤาษีแตกไปหลายครั้งแล้ว แต่นักพรตฤาษีก็
ไม่ได้ปล่อกุณ ไสยอะไรออกมาต่อสู้นะครับ.... นับเป็นการอยู่ร่วมสมัยกันได้อย่างไม่น่าเชื่อเลยไปเนปาลคราวนี้
เมื่อละความสุขทางเทคโนโลยีลงได้บ้าง ไม่เอาตัวเองไปผูกติดกับ "เวลา" มากเกินไป ก็เกิดความสุขและสงบ ขึ้น
ชมกับสิ่งรอบตัวได้มากหลาย รู้สึกว่าธรรมชาติที่นั่นยิ่งใหญ่มากจริงๆ ยิ่งใหญ่เกินกว่ามนุษย์ทั้งหลายจะไปทำทายเป็น
ครอบงำได้ แล้วผมจะกลับไปเนปาลอีกครั้งหนึ่ง หรือหลายครั้งครับ ยอดเยี่ยม เทพธรานนท์
yodyiam@loxinfo.co.th

ป.ล. แนบ Attached file รายงานการเดินทางไปเนปาลเมื่อครั้งที่แล้ว (ถ้ามีเวลาก็อ่านเล่นได้นะครับ) ส่วน > รูปภาพนั้นก็ถ่ายมาดูเล่นๆ เหมือนกัน ครับผม

กราบเรียนอาจารย์ยอดเยี่ยมครับ กระผมรับเมลล์ "ไปเนปาล" ด้วยความขอบพระคุณ อ่านแล้วสงสารเนปาล น้อยกว่าประเทศไทยเล็กน้อย อ่านแล้วอยากให้คนอื่น ๆ โดยเฉพาะลูกศิษย์ได้มีโอกาสอ่านบ้าง ชาตินี้กระผมไม่สามารถที่จะมีเรื่องเล่าใด ๆ เล่าให้พี่ยอดเยี่ยมฟัง เป็นแน่แท้ กระผมขออนุญาต นำรูปชาวเนปาลแบกตะกร้าไว้ข้างหลังไปใช้สอนหนังสือ เพราะมันเป็นวิธีการขนส่งแบบดั้งเดิมของคนชนบท (Transportation Engineering- Rural Transportation) พื้นถิ่น บนภูเขาสูง ที่ระบบขนส่งอันทันสมัยยังเข้าไม่ถึง กราบขอบพระคุณครับ ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

ป.ล. ผมขออนุญาตนำเมลล์อาจารย์ยอดเยี่ยมมาลง เพื่อถ่ายทอดประโยชน์แก่ลูกศิษย์ และคนทั่วไป แต่คงไม่สามารถลงทุกเมลล์ของพี่ยอดเยี่ยมได้ เพราะบางเมลล์ก็เป็นเรื่องหนักอึ้ง หรือเป็นอันตรายต่อประเทศชาติจนไม่อยากจะเกิดเป็นคนไทย อย่างไรก็ตามเราเกิดมาแล้วมีหน้าที่ต้องรักประเทศไทยโดยไม่อาจหลีกเลี่ยง

รูปที่แนบมาพร้อมกับเมลล์ของท่านอาจารย์ยอดเยี่ยม เป็บรรยากาศระหว่างเดินทาง เห็นเทือกเขาหิมาลัยจากหน้าต่างอากาศยานแล้วอยากไปเที่ยว แต่คงไม่มีโอกาส บรรยากาศในเมือง และชนบท เห็นแล้วพูดได้ว่าอยู่เมืองไทยสบายกว่ามาก

พบเห็นทั่วไปในเนปาล

ท่านอาจารย์และภริยา กับเสาหินหนึ่งในสัญลักษณ์ที่

Date: Sat, 1 Mar 2008 20:47:28 -080

สวัสดีครับ อาจารย์ ตอนนี้ก็งานที่ยุ่ง ๆ ครับ และก็มีอีกหนึ่งคนเข้ามาใช้ชีวิตด้วยรู้เลยครับว่าไม่ค่อยสบายเลย... นึกถึงเมื่อก่อนเคยทำอะไรคนเดียวก็ทำได้เดี๋ยวนี้ต้องถามก่อน ต้องรายงานด้วย (ไม่ถึงขนาดนั้น ๕๕๕) ถ้าอาจารย์ มาพทย์โทรบอกได้เลยนะครับ ไม่ได้ทานข้าวกับอาจารย์นานแล้วนะครับ รักษาสุขภาพด้วยนะครับรักเคารพ อาจารย์เหมือนเดิมครับ noom6813@yahoo.com

สถาพรตอบ อ่านแล้วยังคิดถึงน้องหนุ่ม และคิดเข้าข้างตัวเองว่า เป็นโสดแหละดี เสียงเคียวเอกฉันท อิม แต่เรื่องแบบนี้เลือกไม่ได้หรอก สุดแต่โชคชะตา ปลายเดือนนี้อาจได้ไปชลบุรี พทย์ หากได้ไปจริงจะแวะไปเยี่ยมน้องหนุ่มครับ อยากให้น้องหนุ่ม มีน้องหนุ่มน้อยไว ๆ (ก่อนหน้านั้น ผมเขียนไปหาจุลินทร์ หล่อประดิษฐ์ชัย หรือน้องหนุ่ม ที่ส่งของและการ์ดไปให้ โดยตอบข้อความในการ์ดไปว่า สวัสดีครับสบายดีหรือเปล่าครับ ผ่านปีใหม่และตรุษจีนแล้ว อาจารย์ของน้องหนุ่มไม่สบายหรือก ปีที่ผ่านมางานยุ่ง แต่ก็ทำงานที่อยากทำได้มากอยู่ แม้ไม่สบายกาย แต่ก็สบายใจพอควร ปิดเทอมนี้มีโอกาสได้ไปพทย์ คงหาโอกาสไปเยี่ยมน้องหนุ่ม และครอบครัว ผักกราบสวัสดีคุณพ่อ คุณแม่ น้องหนุ่มด้วยนะครับ

Date: Sun, 2 Mar 2008 01:09:53 +0000

สวัสดีครับที่ป๊อกผมได้รับ CD RC-design จากที่ป๊อกแล้วขอบคุณมากครับเปิดดูแล้วครับ ที่ป๊อกเขียนผมอ่านแล้วเข้าใจง่ายผมชอบมากเลยครับ เท่าที่ดูก็น่าจะเป็นไฟล์ที่ที่ป๊อกไปบรรยายข้างนอก สอนนักศึกษาแล้วก็ที่อยู่ในเว็บ nyakobo รวมไปถึงในหนังสือของที่ป๊อกเองทั้งหนังสือและซีดีก็ทำให้ผมเรียนกับที่ ป๊อกได้พอสมควรเลยครับ กำลังรอหนังสือ building ของที่ป๊อกอยู่ ไปดูตามชั้นวางหนังสือยังไม่มีการจำหน่ายคาดว่ายังไม่เสร็จยอมรับเลยว่า อยากเห็นรูปอาคารก่อสร้างที่ที่ป๊อกถ่ายไว้มากครับ เพราะฟัง intro ที่ที่ป๊อกเล่าตอนนั้น ก็เป็นอะไรผมอยากเห็นมากทีเดียวแล้วที่ป๊อกเป็นอย่างไรบ้างครับ ผมอ่าน X-files ล่าสุดดูเหมือนว่าอาจจะไม่ทำงานต่อ ม. อุบลราชธานีอย่างของที่ป๊อกเคยคุยให้ฟังเมื่อครั้งไปทานข้าวปลายปีที่แล้ว ถ้าไม่ทำงานสอนหนังสือต่อ ผมก็คงเสียดายแทนคนที่จะมีโอกาสเรียนกับที่ป๊อก แต่ผมเดาไว้ล่วงหน้าก่อนว่า ที่ป๊อกคงไม่ทำงานสอนหนังสือ เพราะนึกภาพที่ป๊อกไม่ได้สอนหนังสือ ไม่ออกเหมือนกัน ปิดเทอมนี้ที่ป๊อกคงมีเวลาพักผ่อนมากขึ้นตามความเข้าใจของผมครับหาเวลาออกกำลังกายมาๆนะครับ เทอมที่ผ่านมาผมปรับเปลี่ยนวิธีเรียนเล็กน้อย แต่ก็น่าจะเป็นวิธีที่คนอื่นก็ใช้กันอยู่แล้วคืออัดเสียงอาจารย์ไว้ช่วยได้เยอะมากครับ อาจจะเป็นเพราะบันทึกเสียงอาจารย์ที่สอนดีมาๆพูดแล้วเข้าใจครับ เลยรู้สึกว่าเข้าใจขึ้นมาก ตอนเอามาทวนอีกรอบ เพราะตอนเรียนส่วนใหญ่สมาธิอยู่ไม่จบ ชม.งานมันเยอะจริง ๆ ตอนนี้ยังสอบไม่เสร็จครับ แต่เมื่อสอบเสร็จก็จะเริ่มฝึกงานทันที สถานที่ก็อย่างที่เคยบอกที่ป๊อกไปแล้วไม่ใกล้ไม่ไกลครับ ในจุฬาฯนี่เอง เป็นการก่อสร้างตึกอักษรศาสตร์โครงการ"มหาจักรีสิรินธร" ครับ งานที่จะให้เค้าจะให้ทำระแนวเป็นงานคุมงานภาคสนามก็คงต้องไปว่ากันที่งานอีกครั้งครับว่าจะสามารถทำงานในส่วนใดได้บ้าง เพื่อเก็บประสบการณ์ตรงนี้ให้มากที่สุดแล้วจะเขียนมาเล่าให้ฟังครับว่าเป็นอย่างไรบ้าง ปิดเทอมนี้กำลังมีความคิดทำ website ขึ้นอีกครั้งครับ แต่ช่วงแรกคงจะเขียนเองทำเองคนเดียวก่อนไม่เผยแพร่ครั้งก่อนที่ทำเว็บสำหรับเด็ก ม.ปลายจะไม่ได้รับการตอบรับและผู้ทำก็ไม่ว่างกัน ตัวผมเป็นคนทำรายละเอียดก็ได้แนะนำว่าควรจะมีอะไรและหาอะไรให้ได้บ้าง แต่ไม่ได้มีอำนาจการตัดสินใจโดยตรง แต่ครั้งนี้เริ่มต้นคงจะดำเนินการเองทั้งรายละเอียดและการนำเสนอก็คงใช้เวลาส่วนที่เหลือในช่วงหน้าร้อนนี้ละครับ ถ้าอย่างไรปิดเทอมถ้าที่ป๊อกต้องการให้ช่วยอะไรโทรหาผมได้ตลอดเลยครับขอให้ที่ป๊อกสุขภาพแข็งแรงผ่านอุปสรรคคลุ้มไปด้วยดีนะครับสวัสดีครับ pound_worapon@hotmail.com

สถาพรตอบ อ่านแล้วน่าปลื้มใจ ที่เอกสาร หรือซีดีมีประโยชน์ต่อปอนด์ เวลาผ่านไปรวดเร็ว อีกไม่เท่าไร ปอนด์ก็จะเป็นวิศวกรสนใจปรารถนา หนังสือการออกแบบอาคารคงใช้เวลาปีนี้อีกทั้งปีนะครับ แต่สัปดาห์หน้า จะส่ง

เอกสารคำสอนปัจจุบัน ที่ใช้สอนเมื่อสองทอมที่แล้วไปให้อ่าน ทั้งซีดี และเอกสาร ไม่หวังห้ามหากจะทำสำเนา
ขอให้ตั้งใจฝึกงานนะครับ ใ่วีฝึกงานเสร็จจะเลี้ยงข้าวอีกสักมื้อ และขออนุญาตตอบเพิ่มเติมในอีกไฟล์ครับ

ฯลฯ นับแต่จำความได้ จนถึงวันนี้ ผมมีคุณครูและอาจารย์มากมายนับ ก็แน่นอนครับ เรียนมาถึงปริญญาเอก แต่
ว่าถ้าจะให้ย้อนไปถึงสมัยเด็กๆ คงต้องรำยกันยาวทีเดียว ผมขอเล่าถึงอาจารย์ที่ผมรักและเคารพ และมีส่วน
สำคัญในความสำเร็จของผมอย่างมาก มากจนประเมินค่าเป็นรูปธรรมไม่ได้ เอาเป็นว่านอกจากบุพการีของผม ก็มี
แต่ท่านเหล่านี้แหละครับ ที่มาเติมเต็มให้ผมก้าวฝ่าอุปสรรคต่างๆมาจนถึงทุกวันนี้ ท่านที่สามที่ผลจะกล่าวถึงและ
เป็นผู้ที่มีความสำคัญสำหรับผมมากท่านหนึ่ง รศ.ดร.สถาพร โภคา อาจารย์สถาพร มาสอนรุ่นผม (วิศวะ โยธา
รหัส ๔๒) เป็นรุ่นแรกของ ม.น. ในรายวิชา การออกแบบอาคาร ในที่สุดท้ายของการศึกษาซึ่งปีนั้น ม.น. เปิดวิชานี้
เป็นปีแรก ตอนแรกผมไม่เคยได้ยินชื่ออาจารย์มาก่อนเลย พอเรียนไปได้แค่คาบสองคาบเท่านั้น มันทำให้ผมรู้สึก
ว่า ความรู้ที่มีอยู่ถ้าเอาไปใช้ประโยชน์ไม่ได้ มันก็เหมือนกับของไร้ค่านั่นเอง อาจารย์สอนให้คิดมากกว่าให้จำ
หรือจนเรียกว่าแทบไม่ต้องจำเลย ถ้าเข้าใจและคิดตามได้วิชานี้ก็ไม่มียอะไรเลยจริงๆ วิชานี้เลยดูยากไปสำหรับผม
และเพื่อนๆบางคนที่ยังปรับตัวและยังคิดตามไม่ทัน วิชานี้เป็นวิชาปราบเซียนของผมเลยตั้งแต่เรียนมา เพื่อนๆ
มักจะหัวเราะหลังจากออกห้องสอบ เพราะว่าข้า ข้าที่มันไม่ยาก แต่ทำไม่ได้ ผมก็ขำทุกทีที่นึก ที่คิดถึง แต่สิ่งที่
มันมีค่ามากที่สุดและยังคงส่งผลมาถึงการเรียนและการทำงานของผมตอนนี้และจะคงอยู่ตลอดไปนั่นคือ การมอง
โจทย์ มองปัญหา ให้มีระเบียบแบบแผน มองเป็นตรรกะและที่สำคัญมองให้เป็นเรื่องง่ายและการเลือกใช้
เครื่องมือในการแก้ปัญหาอย่างมีเหตุผล อาจารย์สถาพร ลงทุนเดินทางมาสอนจากม.อุบล ด้วยจุดประสงค์เพียง
เพื่ออยากสอนและตั้งใจได้ลูกศิษย์เพิ่มขึ้น โดยที่ลืมไปเลยว่าสองมหาวิทยาลัยนี้อยู่กันคนละภาคของประเทศเลย
ทีเดียว ผมมาขึ้นอยู่ที่นี่ได้ เพราะท่านผู้นี้จริงๆ ทั้งทางตรงและทางอ้อมท่านมีความสำคัญกับผมมาก ท่านเป็น
คนที่แนะนำผมไปทำงานที่บริษัทเพลัสติคอยู่สองปี ก่อนที่จะมาเรียนที่เอไอที และอีกเรื่องที่ผมตื่นตันใจมากคือ
ท่านเขียนจดหมายรับรองให้ผมทั้งตอนเรียนป.โทที่เอไอที (ผมถือว่านี่คือเหตุผลสำคัญที่ทำให้ผมได้ทุนของใน
หลวง) และเรียนป.เอกอยู่ที่เกียวโต จดหมายสองฉบับนี้ ผมประเมินค่ามันไม่ได้จริงๆ เงินทุกเหรียญของบิลเกรดก็
ไม่มีค่าสำหรับผมเมื่อเปรียบเทียบกับจดหมายสองฉบับนี้ ฉบับที่สองนี่ตอนที่ส่งมาญี่ปุ่นอาจารย์อนุญาตให้ผม
เปิดอ่านได้ ผมอ่านแล้วผมบอกได้เลย ผมไม่ได้เรียนผมก็ไม่ได้รู้สึกเสียคยาอะไรเลยสักนิดเดียว รวมถึงจดหมาย
อีกฉบับจากอาจารย์นพพล (รศ.ดร.นพพล เพ็ชรเวช) อาจารย์ท่านก็ให้ผมเปิดอ่านได้เช่นกัน ผมเลยสแกนเก็บไว้ทั้ง
สองฉบับ เป็นสมบัติที่มีค่าส่วนตัวของผมเลยทีเดียว ทุกครั้งที่ผมเปิดอ่านยามที่ทำงานเหนื่อย ๆ สิ่งนี้เป็นกำลังใจ
ให้ผมอย่างดีเยี่ยม หลังจากเรียนจบปริญญาตรี ผมก็ได้มีโอกาสทานข้าวกับอาจารย์พร้อมกับที่จ้อย (ภาณุวัฒน์
เพื่อนซี้และเพื่อนร่วมชั้น) ที่ย่านสยามอยู่บ่อย ๆ ถึงแม้อาจารย์จะยุ่งมาก แต่ก็ยังหาเวลามาทานข้าวกับพวกผม
อาจารย์ชอบทานอาหารญี่ปุ่นมาก ผมจึงอยากให้อาจารย์มาสัมผัสบรรยากาศ และอาหารที่ญี่ปุ่นจริง ๆ ในช่วงที่ผม
เรียนอยู่สามปีนี่ เพราะผมจะได้รับการใช้ท่านได้อย่างเต็มที่ ผมกราบขอบพระคุณอาจารย์ครับ ฯลฯ (ผมไม่ลงข้อความ
ที่รณรงค์เขียนถึงอาจารย์ท่านอื่น ๆ เพราะเห็นเป็นเรื่องส่วนบุคคลที่ยังมิได้รับอนุญาต แต่ท่านคงจะได้อ่าน
ภายหลัง ในเว็บ"ซท์ของรณรงค์" รณรงค์ สุวานิชวงศ์ (Thamrongsak Suwanishwong) เมืองเกียวโต ประเทศ
ญี่ปุ่น (๑๐ มีนาคม ๒๕๕๑)

ป.ล. ข้อความที่ขีดเส้นใต้ ขอบอกว่า หากอยากรับใช้ นอกเหนือจากอาหารญี่ปุ่น ผมอยากได้รูปถ่ายสะพาน
โบราณในญี่ปุ่น โดยเฉพาะสะพานไม้ และสะพานหิน หรืออิฐเรียง (Timber or masonry bridge) ซึ่งในประเทศไทย
ไม่ค่อยมี แต่ญี่ปุ่นมีมากเพราะ ได้ชื่อว่ามีความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีก่อสร้างสะพาน

เรื่องส่วนตัว

ครูประกอบเรื่องเล่านะครับ

ซ้ายไปขวา บนลงล่าง

เช้าวันหนึ่งภายหลังปิดภาคเรียน ผมเดินจากบ้านไปขึ้นรถของมหาวิทยาลัย บ้านผมเป็นบ้านไม้เก่า อายุกว่าหกสิบปี อยู่ท่ามกมถนนในรูป ๒ อากาศวันนั้นครึ้มฝน เย็นสบาย หรือหนาวเล็กน้อย ผมต้องสวมเสื้อกั๊ก รูปนี้ที่บริเวณศาลหลักเมือง มีต้นไม้และประติมากรรมที่สวยงาม ๓ พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ เดิมตั้งแต่สมัยกว่าหกสิบปีที่แล้ว เป็นศาลากลางจังหวัด ดังนั้นป้ายอาคารจึงยังคงคำว่าศาลากลางจังหวัด เป็นอาคารอนุรักษ์ แม้จะถูกปรับปรุงหลายครั้ง ก็ยังทรงคุณค่า ๔ เป็นเก้าอี้สาธารณะตัวที่ผมชอบนั่งรอรถ ๕ และ ๖ วันนั้นนั่งรอนาน สารดีสามล้อถีบวัยกลางคนคนหนึ่งเห็นแล้วสงสัยถามว่าไปไหน แกอาสาจะไปส่งโดยไม่คิดค่าจ้าง เพราะนี่ว่าเป็นคนต่างบ้านต่างเมือง ผมคุยกับแกอยู่นาน พร้อมกับขอถ่ายรูป รูปสามล้อเก่า เข้าใจว่าถูกคิดแปลงมาหลายครั้ง หรือซื้อต่อมาราคาถูก ๆ ผ้าใบชำรุดจนต้องเอาผ้าใบโฆษณามาจึงคลุมแทน แม้รถจะเก่าแต่น้ำใจสารถึงดงาม แม้จะรู้สึกว่าคุณวันนี้ อาชีวะถีบสามล้อผิดเคือง ผู้คนไม่นิยม ถนนหนทางรถรามากมาย สามล้อกลายเป็นสิ่งกีดขวางการจราจรไปเสียแล้ว ไม่รู้ลมหายใจของสามล้อถีบจะยังมีอีกนานเท่าใด

รูปนี้ไปมอบเหรียญแข่งขันกีฬาว่ายน้ำ กีฬายาวชน

แห่งชาติ เห็นนักว่ายน้ำที่ได้รางวัลส่วนใหญ่ครอบครัวพ่อแม่มีอันจะกิน เพราะเรียนโรงเรียนดัง ครอบครัวสนับสนุนมาเป็นกำลังใจกันพร้อมหน้า สัมผัสการแข่งขันกีฬาใกล้ ๆ แล้วรู้สึกสงสารและเห็นใจนักกีฬา แต่ก็นั่นแหละ กีฬาของคน อย่างน้อยนักกีฬาคงได้อะไรแก่ตัวเองบ้าง

วันก่อนได้ฟัง และดูเพลงเพื่อชีวิตที่ถูกนำมาร้องใหม่โดยนักร้องยุคใหม่ หนึ่งในจำนวนนั้นร้องโดยอินทรา ชินขง (อิน บูโดกัน) ผมชื่นชอบเสียงของอิน ซึ่งเป็นเสียง ร็อกเกอร์ มีพลังหนัก

แน่น เพลงที่เธอเลือกร้องจึงไพเราะ ตั้งใจจะไปหาซื้อมาฟัง ภาพนี้ถ่ายที่คลินิกของลูกศิษย์ที่สวนลมในท่าบอง อิน พาสัตว์เลี้ยงแสนรัก (ตัวอะไรก็ไม่รู้ คล้าย ๆ กระรอก) ไปพบสัตวแพทย์อ่า

หลังตรวจข้อสอบ และทำงานต่อเนื่องกันหลายวันหลายคืนผมรู้สึกปวดตาอย่างรุนแรง บางครั้งนัยตา ข้างหนึ่งฝ้าฟาง มองไม่เห็นอะไรเลย ผมถามหมออาร์ท (นายแพทย์ศุภสิทธิ์) และดร.สสิกรณ ผู้ซึ่งเคยมีอาการ เช่นนี้ บอกว่า น่าจะเป็นความดันตาผิดปกติ เป็นสาเหตุของโรคที่เรียกว่าต้อหินหากไม่รักษาความดันสูงในลูก ตาจะทำลายเซลล์ประสาทที่เกี่ยวกับการมองเห็น จะปรากฏจุดดำแล้วสุดท้ายตาบอด เพราะเซลล์ที่ตายไปแล้วไม่มี ทางเยียวยาได้ อ่านหนังสือหลายเล่ม เขาบอกว่าเมื่ออายุย่าง ๔๐ ความเสี่ยงที่จะเป็นโรคนี้นี้สูงขึ้น และหญิงมีโอกาส มากกว่าชาย เมื่อสองปีก่อน ผมเคยกังวล และขอให้หมออาร์ทช่วยไปสืบเสาะหาหมอบุรุษประจำที่ผมเคยรักษา เดิมทีเคยว่าท่านมีคลินิกอยู่แถวสี่พระยา เมื่อทางด่วนตัดผ่านก็ย้ายไป หมออาร์ทไปตามหาจนได้ และบอกผมว่า อาจารย์ยังสอนหนังสืออยู่ที่รามธิบดี แต่ผมไม่ได้ใส่ใจเพราะไม่มีเวลา เมื่อเกิดอาการเจ็บปวดจึงขอมองต้องกังวล เพราะผมเคยผ่าตัดตาข้างซ้ายมาแล้ว มีมนุษย์ปากหมาบางคนกรุณาแนะนำว่า อาจารย์บอดไปเลยก็ได้ ยังเหลืออีก ตั้งหนึ่งข้าง น่าตื่นเต้นที่ช่างพูด ป่านนี้เขาคงจะเสียใจมากเพราะหลังจากนั้นอีกไม่กี่วัน เจ้าตัวโทรศัพท์ทักขอให้ผม ช่วยอธิบายข้อกฎหมายและช่วยหาหนทางพ้นคุก ผมว่าคนตาบอดช่วยใครไม่ได้หรอกครับ สองสามวันถัดมา เพื่อนอาจารย์คนหนึ่ง (ผศ.ดร.นท แสงเทียน และภรรยา) เป็นธรรพาไปหาจักษุแพทย์ที่มีชื่อเสียงคนหนึ่ง ใช้เวลา ตรวจอยู่นาน โชคดีที่ยังไม่เป็นอะไร สาเหตุน่าจะเพราะใช้สายตามาก และเกิดความเครียด นับแต่นั้น ผมคง ต้องดูแลดวงตามากขึ้น ตั้งใจว่าจะทำงานหน้าจอคอมพิวเตอร์น้อยลง

ป.ล. เอ็กไฟล์ตอนนี้ยาวมาก เรื่องเล่าเดือนมีนาคมยังไม่หมด แต่พิมพ์ไม่ไหว ยกไปต่อเดือนหน้า สวัสดีครับ